

LEJERE PÅ AMAGER

NR. 72 • Forår 2014

MEDLEMSBLAD FOR AMAGER LEJERFORENING

PRIVAT UDLEJNING

Vundet lejersag: Tre lejere bor huslejfrit i et år!

Tre lejere i et småhus, beliggende i en mindre sjællandsk stationsby, slipper nu for at betale husleje i op til et år efter at have vundet deres sager. Det blev resultatet af en sag ved huslejenævnet i Køge, hvor deres udlejer blev dømt til at betale i alt 120.000 kr tilbage til lejerne i form af meget opkrævet husleje, ulovligt opkrævet vand og for meget opkrævet depositum.

Af Jakob Lindberg

I 2001 flyttede to lejere ind i hver deres lejlighed hos en privat udlejer. Han ejede en ældre ejendom med tre lejligheder i den lille stationsby. I 2011 overtalte udlejeren de to lejere til at underskrive en ny lejekontrakt, der blandt andet medførte, at lejen hvert år den 1. juli skulle stige med et

mindre beløb i henhold til en trappelejeklausul.

Samtidig var der problemer med varmeregnskaberne og problemerne fik dem til at melde sig ind i Køge Lejerforening. Sagsbehandleren i lejerforeningen kunne konstatere, at den nye kontrakt var ugyldig, fordi den var indgået på en hjemmelavet kontraktformular. Efter leje-

loven er det ikke tilladt at anvende formularer der ikke er autoriserede af boligministeriet.

Desuden blev der opkrævet aconto vand ved siden af huslejen, selv om der ikke var individuelle vandmålere i ejendommen. Dette er også ulovligt.

Lejerforeningen indbragte sagerne for huslejenævnet,

som gav lejerne fuldt medhold.

Kendelsen

I kendelsen sagde huslejenævnet, at lejen skulle nedsættes til det niveau, den havde før den første trappelestigning trådte i kraft, og lejerne skulle have den for meget betalte husleje retur.

Desuden bestemte husleje-

nævnet, at aconto-beløbene for vand skulle tilbagebetales 3 år tilbage i tiden fra indbringelsesstidpunktet. I følge forældelsesloven kan man kun kræve tilbagebetaling i tre år.

De to lejere fik tilkendt henholdsvis 37.650 kr og 39.750 kr i tilbagebetaling,

fortsættes side 2

Retureres ved varig adresseændring

Afsender:
Amager Lejerforening
Amager Fælledvej 4, butikken
2300 København S

B **POST** **PP** DANMARK

Beboerdemokratiet er under pres

Side 3

Retsikkerheden forringes for de små i samfundet - også på lejeboligområdet

Side 5

Må politiserende embedsmænd spolere forhandlet enighed?

Side 6-7

Hvordan er det nu, det er?

Side 8-9

Sygdomstegn i det almene

Side 10

Privat eller alment - hvad er bedst?

Side 11

Konkursen i Randersegnens Boligforening

Side 12-13

Indkaldelse til Generalforsamling

Side 15

LEJERE PÅ AMAGER

Nr. 72 Forår 2014

Udgivet af Amager Lejerforening,
i samarbejde med Danmarks Lejerforeninger.
Lokaludgave af "Lejer i Danmark".
Oplag: Ca. 8.500 for alle udgaver.
Tryk: OTM, Postboks 209; 7430 Ikast.
Redaktion: Jakob Lindberg (ansvh.),
Bodil Kjærum og Henrik Stougaard.
Lokalredaktion: Arne Johansen

Amager Lejerforening:

Amager Fælledvej 4, butikken; 2300 København S
Kontortid: Tirsdag og torsdag 15.30-17.30
Telefon (kun i kontortid): 3295 5492

Kontingent

Enkeltmedlemmer:	380,-
Pensionister:	300,-
Foreninger pr. lejemål (mindst 20):	230,-
Indmeldelsesgebyr person:	250,-
Indmeldelsesgebyr kollektivt:	4.000,-

Redaktionen af dette blad er afsluttet 1. marts 2014

Efterår 2014, deadline: 15. august 2014

Vinter 2014-2015, deadline: 15. november 2014

KORT OM DANMARKS LEJERFORENINGER

Danmarks Lejerforeninger blev stiftet i 1995.

Stiftelsen skete på baggrund af en række lejerforeningers ønske om en landsdækkende organisation, som er uafhængig af partipolitiske interesser.

Indmeldelse i Danmarks Lejerforeninger sker altid gennem en lokalforening: Den nærmeste lejerforening, der er tilsluttet Danmarks Lejerforeninger.

Danmarks Lejerforeninger betragter det som een af sine opgaver, at sikre de bedst mulige betingelser for det frivillige ulønnede arbejde i lokalforeningerne. Aktiviteterne omfatter derfor blandt andet:

Gratis kurser, udgivelse af bladet „Lejer i Danmark“ og udsendelse af informationspjecer om lejernes rettigheder.

Skulle man ønske yderligere informationer, eksempelvis Danmarks Lejerforeningers Love eller Princip & Arbejdsprogram, kan disse findes på www.dklf.dk/DL, men man er også velkommen til at kontakte os.

ABONNEMENT PÅ LEJER I DANMARK

Dette blad – Lejer i Danmark, eller lokaludgaver heraf – sendes gratis til medlemmer af Danmarks Lejerforeninger, samt til en række relevante institutioner, organisationer og personer. Hvis man ikke er blandt disse, og ønsker at modtage bladet uden samtidig at blive medlem af Danmarks Lejerforeninger; kan man tegne abonnement på bladet ved henvendelse til hovedkontoret. Prisen for et helt år er 120 kr.

Hjælp andre lejere

Oplys lejerforeningen om din husleje!

Lejerforeningen har stor gavn af at godt kendskab til huslejerne rundt omkring i sit område. Flere og flere sager om huslejens størrelse afgøres nemlig ud fra sammenlignings-princippet: "Det lejedes værdi". Derfor vil foreningen gerne kende *din* husleje.

Hvis du kører sag, eller for nylig har kørt sag gennem lejerforeningen, så har vi allerede de nødvendige oplysninger. Men har du ikke kørt sag igennem længere tid, vil andre lejere kunne få glæde af, at du indsender husleje-oplysningerne.

I sagens natur er det især de forholdsvis billige huslejer, der vil være gode som sammenlignings-huslejer.

Send disse oplysninger til lejerforeningen:

Lejlighedens størrelse i m²:

Lejlighedens månedlige husleje (excl. varme mv.):

.....

Er der i lejligheden:

Centralvarme? Eget toilet? Bad?

To-lags vinduer? Nyere forbedringer?

Lejlighedens adresse:

.....

Lejers navn:.....

Vundet lejersag: Tre lejere bor huslejefrit i et år!

Fortsat fra forsiden

hvoraf langt det meste var tilbagebetaling af aconto vand.

Ny lejere

Mens sagen verserede flyttede en ny lejer ind i det tredje lejemål i ejendommen. Hun betalte også for høj leje og aconto vand. Desuden havde hun betalt for meget i depositum.

Også denne sag blev indbragt for nævnet, som i juni 2013 afsagde kendelse på linje med de to første. Den nye lejer fik tilkendt en tilbagebetaling på 20.147 kr.

Betalte ikke

Udlejeren ankede ikke sagerne til boligretten, men hun tilbagebetalte heller ikke pengene til de tre lejere, trods rykkere fra lejerforeningen.

Nu kunne lejerne have stævnet udlejer ved boligretten. Når de havde fået medhold dér, kunne de gå til fogedretten for på den måde at inddrive pengene. inklusive

sagsomkostninger.

Sagsbehandleren i lejerforeningen vurderede imidlertid, at der var en risiko for at udlejer alligevel ikke kunne betale. I yderste konsekvens kunne lejere blive nødt til at begære ejendommen på tvangsauktion, hvilket ville trække sagen helt urimeligt i langdrag.

Klippekortet

I stedet anvendte lejerforeningen "klippe kortordningen" i Ljelovens § 113 A.

I følge denne bestemmelse, kan huslejenævnet give en udlejer et "klip i klippekortet", hvis han ikke efterkommer en huslejenævnskendelse inden for den frist, huslejenævnet har fastsat. Når en udlejer har fået tre klip, kan huslejenævnet bede anklagemyndigheden om at rejse en straffesag mod udlejer.

Ved en sådan sag kan udlejer blive fradømt retten til at administrere ejendomme.

Lejerforeningen skrev derfor til huslejenævnet og an-

modede nævnet om at "klippe i udlejerens klippekort". Dette havde en øjeblikkelig virkning på udlejer, som nu pludselig erklærede sig villig til at betale.

Tilbagebetaling over 1 år

Udlejer kunne dog ikke betale det hele på een gang. Der blev derfor aftalt en afdragsordning, således at lejere ikke skulle betale husleje og aconto varme indtil det skyldige beløb var tilbagebetalt.

To af lejere blev på den måde fritaget for huslejebetaling i 13 måneder mens den sidste ikke skulle betale leje i 5 måneder.

Lejere fik ved forliget også procesrenter efter renteloven.

I alt kom regnestykket til at se således ud for de tre lejere tilsammen:

Tilbagebetaling tilkendt af huslejenævnet **97.547**

Renter: **22.499**

Ialt : **120.046**

Rets- sikkerhed truet!

Der er under den nuværende regering en meget kedelig tendens til, at stort set hver gang der laves lovændringer på Christiansborg, så er det til skade for de økonomisk mest pressede. I den gruppe, er der - ikke overraskende - mange lejere.

En artikel på side 5 her i bladet, omtales et oplæg til ændring af retsplejeloven. Såfremt denne ændring vedtages, vil lejernes muligheder for at forfølge en sag mod udlejer blive begrænset meget væsentligt. En uenighed/tvist kan i dag behandles i boligretten og efterfølgende ankes til landsretten (og i enkelte tilfælde Højesteret). Det sker når lejer og dennes advokat mener der er en mulighed for at få et andet og bedre resultat.

Lovændringen vil betyde, at alle sager hvor tvisten drejer sig om under 50.000 kroner, fremover kun vil kunne behandles i boligretten. Det vil, som beskrevet i artiklen, helt sikkert komme til at betyde store forskelle på hvordan sagerne vil blive afgjort rundt omkring i landets 24 retskredse. Dette fordi der fremover ikke vil kunne sammenlignes med tilsvarende sager afgjort i Landsretten.

Lejerne ude omkring i landet, vil altså kunne se frem til, at de for det første ikke kan få anket en sag som de og deres advokat mener, er blevet afgjort forkert i boligretten, og i lejerbevægelsen vil vi kunne se at nærmest identiske sager, vil kunne blive afgjort helt forskelligt.

I dag er det sådan, at når dommerne i boligretten skal afgøre en sag, tages der naturligvis udgangspunkt i lovgivningen, men et meget vigtigt arbejdsredskab er også allerede afsagte domme i tilsvarende sager afgjort i Landsretterne, og Højesteret. De vigtige „sammenlignings-domme“ fra landsretterne vil i praksis forsvinde hvis adgangsbetingelsen bliver 50.000 kr.

Endelig vil selve retssikkerheden blive forringet voldsomt. I Danmark har man altid kunne få bedømt en sag ved mindst to retsinstanser, og det er da også ganske ofte, at en sag får et andet udfald når den behandles i Landsretten.

Vil som organisation arbejde for, at lovforslaget ikke bliver vedtaget. Det giver simpelthen en for stor retssikkerhedsmæssig forringelse generelt, altså ikke kun inden for lejelovsområde. Ændringen vil også betyde, at rigtig mange lejere ikke vil få den samme mulighed som i dag, for at vinde de sager der drejer sig om beløb under 50.000 kr. Sådanne sager er der rigtig mange af i dag og 50.000 kr. er mange penge for almindelige mennesker.

Lovændringen bør forhindres!

Bodil Kjærum
Landsformand

Beboerdemokratiet er under pres

Beboerdemokratiet i den almene sektor i Danmark er enestående - både når vi sammenligner det med beboerdemokratiet i den private sektor, og når vi sammenligner os med andre lande. Men beboerdemokratiet er sårbart, og der skal passes godt på det.

Af Jakob Lindberg

Den almene boligsektor i Danmark er på mange måder enestående i verden. Mange europæiske lande har boligformer, der ligner dvs. boliger, der er skabt som et alternativ til den private boligsektor med det formål, at frembringe lejeboliger, som almindelige mennesker kan betale. Det som først og fremmest gør den danske model enestående er *beboerdemokratiet* eller rettere sagt beboernes muligheder for at få indflydelse på dagligdagen i deres bebyggelse.

Demokrati og medindflydelse

Med hensyn til denne faktor er der stor forskel på vilkårene i henholdsvis det private og det almene byggeri.

I *privat udlejningsbyggeri* er det udlejeren, der bestemmer næsten alt. Ganske vist findes der i lovgivningen bestemmelser om beboerdemokrati. F.eks. har lejerne ret til at fastsætte en husorden. De har også ret til at få en række specifikke oplysninger i forbindelse med varsling af huslejestigninger, og hvis udlejer ikke giver dem disse oplysninger, kan huslejestigningen bortfalde.

Men bortset fra dette har reglerne om beboerdemokra-

ti i privat udlejningsbyggeri mest karakter af „varm luft“, dvs. at det ikke har nogen konsekvenser for udlejeren at overtræde dem.

I det *almene byggeri* er reglerne om beboerdemokrati langt mere omfattende. Den vigtigste rettighed er, at lejerne skal godkende ændringer i budgettet før en huslejestigning kan varsles. Dette skal ske på årlige afdelingsmøder, hvor alle lejere har ret til at møde frem og stemme.

Det er også på afdelingsmøderne at lejerne vælger repræsentanter til afdelingsbestyrelsen og repræsentantskabet. Efterfølgende er det repræsentantskabet, som vælger organisationsbestyrelsen, som er den øverste myndighed i boligorganisationen (boligselskabet)

Alle væsentlige beslutninger, der berører afdelingerne, skal forhåndsgodkendes af lejerne på afdelingsmøder.

Som lejer af en almen bolig har man også ret til at foreslå nye ting, f.eks. investeringer i nye vaskemaskiner eller andre fællesfaciliteter, og man har ret til at foreslå bedre service i form af mere personale. Forslagene skal behandles, og de skal gennemføres, hvis et flertal på afdelingsmødet godkender dem.

Denne initiativret og beslutningskompetence findes

ikke i privat udlejningsbyggeri.

Risikoen

Som det kan ses af artiklen *Privat eller alment hvad er bedst* er der ikke nogen synderlig stor fordel ved at være almen lejer frem for privat lejer, når det gælder huslejens størrelse og trygheden i boligen.

Men når det gælder beboerdemokrati og medindflydelse er der stor forskel. Det er først og fremmest beboerdemokratiet, der har gjort den almene sektor i Danmark verdenskendt.

Det forudsætter dog, at de demokratiske spilleregler bliver overholdt af afdelingsbestyrelserne og lederne af boligorganisationerne. Det er dem, der skal føre beslutningerne ud i livet.

Hvis lederne ser stort på spillereglerne og saboterer beboerdemokratiet, så kan tilliden blandt lejerne hurtigt forsvinde og så forsvinder også den afgørende fordel, som den almene sektor har i forhold til den almene.

I dette og de følgende opslag vil vi komme på en række eksempler på overtrædelser af de beboerdemokratiske regler.

Lejerbo stævnet af 22 beboere

Den beboervalgte bestyrelse i en lokal boligorganisation har centraliseret ejendomsfunktionær-betjeningen uden at forelægge det for beboerne. Retten skal nu afgøre om bestyrelsens fremgangsmåde var lovlig.

Af Jakob Lindberg

Bestyrelsen i Lejerbo Køge Bugt er blevet stævnet af Køge Lejerforening på vegne af 22 beboere i afdelingen Ringen, der ligger i det nordlige Køge. Beboerne ønsker at Lejerbo skal dømmes til at ophæve den centralisering af viceværtfunktionen, som bestyrelsen har vedtaget og som trådte i kraft den 1. januar 2014.

Begrundelsen for sagsanlægget er, at beboerne i Ringen, selv vil bestemme hvilket serviceniveau, de ønsker i deres egen afdeling. De afviser centraliseringen, som aldrig er blevet godkendt på et beboermøde i Ringen.

Hidtil har afdelingen haft tre fuldtidsansatte funktionærer til 134 lejemål. Dette er en forholdsvis høj normering, som beboerne betaler over huslejen. Men normeringen er indført ved en demokratisk beslutning for en del år siden på et afdelingsmøde, og det er siden blevet fastholdt, fordi beboerne gerne vil have et smukt og rart boligmiljø, med høj service og høj grad af tryghed for de mange ældre mennesker der bor i afdelingen.

Centralisering

Lejerbo Køge Bugt er en boligorganisation, bestående af 11 afdelinger, der alle ligger i samme del af byen.

Centraliseringen medfører, at alle funktionærer, der hidtil har været ansat i de enkelte afdelinger, skal have samme arbejdssted. De skal så køre ud derfra og betjene afdelingerne med f.eks. snerydning, vedligeholdelse, indflytninger, udflytninger osv.

Formentlig er hensigten, at man bedre vil kunne udnytte funktionærernes arbejdskraft på denne måde.

Baggrunden for nedlæggelsen af afdelingens ejendomsfunktionærstillinger fremgår af et brev af 22. oktober 2012 fra Lejerbo, forvaltningsgruppe Storkøbenhavn v. forretningsfører Kurt Kristensen til Køge Kommune. Af brevet fremgår det at det er en medvirkende begrundelse for den nye ordning, at det vil kunne forbedre økonomien

i én af de andre afdelinger i Lejerbo Køge, Smedegården, hvis den skitserede ordning bliver indført. Det er tanken, at det nye lokalinspektørkontor skal ligge i Smedegårdens hidtidige beboerlokale, hvorved „udgifterne til drift mv. (løftes) ud af afdelingsøkonomien og placere dem i boligorganisationens regnskab.“

Forløbet

Den 17. april 2013 afholdes der afdelingsbestyrelsesmøde i afdeling Ringen. I referatet meddeles det under punktet, Nyt fra bestyrelsen, at Lejerbo ønsker at indføre en ny struktur, således at Ringen skal dele gårdmænd med andre boligkomplekser i Køge Kommune. Det anføres i referatet, at „Beboerne mener, at dette vil skabe en forringelse af servicen i Ringen“

Den 26 juli 2013 blev der holdt et ekstraordinært afdelingsmøde i afdeling Ringen. På mødet blev der fra mange beboeres side fremsat kritik af, at Lejerbo og organisationsbestyrelsen havde besluttet sig for at ville ansætte en inspektør for flere afdelinger i Køge uden at dette havde været forelagt for et beboermøde.

Efter dette møde indsendte en beboer, Kim Nielsen, på vegne af mange beboere en klage til Køge Kommunalbestyrelse, jf. brev af 5. august 2013

Den 27. august 2013 meddelte sagsøgte ved organisationsbestyrelsesformand Finn Holten på afdelingsmødet i afdeling 285 (Ringen), at alle gårdmænd og varmemestre skulle indgå i en ny lokalinspektørordning. Beslutningen blev ikke sat til afstemning.

Klagen fra Kim Nielsen blev efterfølgende behandlet af Beboerklagenævnet.

I forbindelse med behandlingen af klagen, opstår der en udveksling af e-mails mellem Kim Nielsen og Jan Torgesen (forvaltningskonsulent fra Lejerbo) vedrørende lovhjemmelen for den ændrede ordning.

Det fremgår heraf, at Lejerbo ikke kunne pege på nogen lovhjemmel, som bestemte, at alle varmemestre og gårdmester skulle samles i én lønpulje og derefter deles lønudgifterne ud på de enkelte afdelinger, som Jan Torgesen, havde sagt på beboermødet den 27. august 2013.

Jan Torgesen bekræftede, at loven ikke var blevet ændret

i forhold til tidligere, men at Lejerbo tidligere har haft en anden fortolkning af lovteksten. I følge Jan Torgesen, har Lejerbo nu valgt blot at følge de retningslinjer for aflønning af ejendomsfunktionærer, som opfylder intentionen med loven.

Beboerklagenævnet

Ved beslutning den 19. december 2013 godkendte beboerklagenævnets flertal den beslutning, som Lejebos bestyrelse havde truffet. Beslutningen blev begrundet med, at den nye ordning ikke stred mod Lejebos vedtægter. Beslutningen var ikke enstemmig, idet jeg som lejerrepræsentant fandt, at beslutningen ikke var i overensstemmelse med Almenboliglovens § 37, stk. 1.

Af denne lovbestemmelse fremgår det, at afdelingsmødet skal godkende „de overordnede rammer for iværksættelse af arbejder og aktiviteter i afdelingen.“

En beslutning om hvor mange ejendomsfunktionærer, der skal arbejde i en afdeling og hvor deres arbejdssted skal være, hører uden tvivl ind under ordene „de overordnede rammer“

Beboerklagenævnets beslutning er dermed i strid med Almenboliglovens ordlyd.

Forskelsbehandling

En besynderlig detalje ved sagen er denne: Een af afdelingerne, Søparken er ikke omfattet af den centraliserede ejendomsfunktionærordning.

Søparken er den største af afdelingerne inden for Lejerbo Køge, og formanden for afdelingen er medlem af bestyrelsen for Lejerbo Køge Bugt. Internt i bestyrelsen har han været modstander af den nye ordning, men har været i mindretal. Bestyrelsens flertal har imidlertid ikke turdet tvinge Søparken ind i ordningen, formentlig for ikke at fremprovokere en konflikt mellem Søparken og resten af Lejerbo Køge Bugt.

Retsikkerheden forringes for de små i samfundet - også på lejeboligområdet

Regeringen barsler med en ændring af retsplejeloven, således at det ikke bliver muligt at anke byretsdomme til landsretterne, hvis sagens værdi er under 50.000 kroner. Dette vil blive til stor skade for både lejere og udlejere, fordi de fleste sager på lejeboligområdet har en lavere sagsværdi end 50.000 kr.

Af Jakob Lindberg

Lovforslaget - som endnu ikke er offentliggjort på Høringsportalen - tager sigte på at begrænse det antal sager, der kommer for Højesteret, således at kun principielle sager kommer så langt. Desuden vil man hæve appelgrænsen fra byretterne til landsretterne, således at en sag skal have en værdi på mindst 50.000 kr. for at man kan anke sagen.

Det fremgår af en kronik, som fire juridisk sagkyndige har skrevet i Politiken den 20. februar. De fire kronikører er forsvarsadvokaten *Christian Harlang*, tidligere landsdommer *Holger Kallehauge*, tidligere juraprofessor og justitsminister *Ole Espersen*, samt tidligere folketingsmedlem, *Preben Wilhjelm*.

Det har altid været et grundlæggende princip i Danmark, at borgerne havde ret til at få deres sager bedømt ved mindst to retsinstanser. De fleste sager starter i byretten, og hvis een af parterne ikke vil acceptere byrettens afgørelse, kan sagen ankes til landsretten. Nogle få sager starter ved landsretten og kan derefter ankes til højesteret.

Bagatelgrænse

For ca. 10 år siden indførte man en bagatelgrænse på 10.000 kr. for hvilke sager, der kunne ankes fra byretten til landsretten. Det betyder, at hvis sagens værdi er f.eks. 9.500 kr. kan den kun behandles i byretten. Der kan dog søges Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at anke sagen alligevel, hvis den angår et principielt spørgsmål.

Det er denne grænse som justitsministeriet nu vil have hævet til 50.000 kr.

I kronikken giver juraeksperterne forslaget disse ord med på vejen:

"Hvis sagsværdien fremtidig skal være 50.000 kroner eller derover, for at en sag kan ankes fra byret til landsret, er der mange parter, som vil føle deres retsbevidsthed krænkede. At anse alt under 50.000 kroner for en bagatel er vist alene forbeholdt de aller mest ressourcerige".

Forhåndsafvisning

Efter lovudkastet skal landsretterne også have adgang til at forhåndsafvise en ankesag ved skriftlig forelæggelse, hvis landsretten ikke mener, der er udsigt til at afgørelsen kan blive ændret.

man har hørt sagen i retten."

Den niende retshindring

Den meget indsigtfulde kronik beskriver den gradvise forringelse af borgernes resstilling i forhold til det offentlige. Forringelsen beskrives som otte "retshindringer" eller stopklodser, der forhindrer borgeren i at få en retfærdig afgørelse ved domstolene. Hævningen af bagatelgrænsen bliver således den "niende retshindring"

Kronikken slutter således: *Et demokrati, som ikke værner om retsstatens værdier, herunder lighed for loven, holder udsalg på de ressour-*

så kaldte boligretter, som er særlige afdelinger af byretterne.

Langt de fleste konflikter, som lejere har med deres udlejere, drejer sig om beløb under 50.000 kroner. En sag om istandsættelse efter fraflytning vil som oftest være under 50.000 kr. i sagsværdi.

Typisk har en lejer måske 20.000 kr. til gode i depositum. Hvis udlejer kræver 69.900 kr. i erstatning for istandsættelsesudgifterne, vil påstanden i stævningen komme til at lyde på (69.900-20.000) 49.900 kr. altså under bagatelgrænsen. Langt de fleste krav om istandsættelse

Uensartet praksis

Boligretterne afpasser i øjeblikket deres retspraksis efter de domme, man kender fra landsretterne. Dette giver en ensartethed og en forudsigelighed, som er af stor betydning for borgerne.

Inden for mange sagstyper - fraflytningssager, sager om forbrugsregnskaber og lignende - vil landsretspraksissen forsvinde. Der vil kun være boligrettens egen praksis at støtte sig til. Virkningen vil være, at loven kommer til at betyde noget forskelligt alt efter om man bor i København, i Helsingør, i Randers osv.

Virkningerne for udlejere

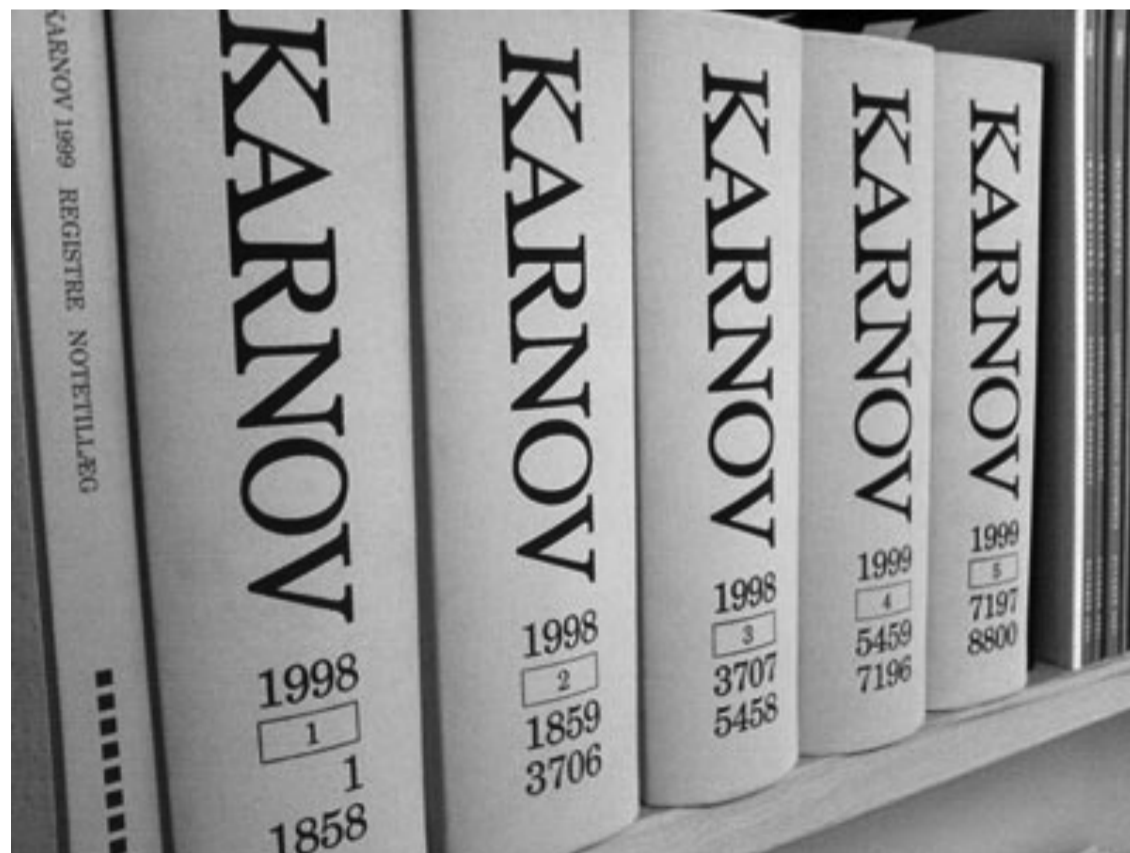
Det er ikke kun lejerne, der vil få problemer med den manglende ensartethed og forudsigelighed.

Det vil være et mindst lige så stort problem for de seriøse udlejere, der gerne vil overholde loven.

Lad os tage et eksempel: I det almene byggeri skal man ikke betale for manglende vedligeholdelse ved fraflytning, kun for såkaldt "misligholdelse". Et alment forretningsførselselskab, som har mange lejemaal i flere forskellige retskredse, vil gerne lave en fast ensartet praksis for, hvad de betragter som misligholdelse af lejemålet.

Men hvis misligholdelse efterhånden kom til at betyde noget forskelligt i de forskellige retskredse, så bliver det meget svært for administrationselskabet at komme frem til en praksis, der kan godkendes i alle retskredse.

Kroniken kan læses på <http://politiken.dk/debat/kroniken/>

Dette er en nydannelse inden for det danske retsvæsen. Juraeksperterne skriver at det er tvivlsomt, om en dommer med høj grad af sikkerhed kan forudsige, hvordan en ankesag vil ende. De skriver: *"Al erfaring viser, at selv læsningen af en fuldt forberedt færdig skriftveksling og helt oplyst ankesag ikke altid bedømmes ens, før og efter at*

cesvage borgeres bekostning, og det bør befolkningen ikke finde sig i.

Virningerne for lejere

Hævningen af appelgrænsen gælder alle slags civile sager, der behandles i byretterne. Dette kan få meget stor betydning for lejere, fordi en væsentlig del af lejernes retssikkerhed varetages af de

er mindre end 70.000 kroner.

Det bevirker, at boligretten bliver sidste instans for de fleste fraflytningssager. Der vil formentlig udvikle sig en forskellig retspraksis i de 23 forskellige retskredse, som Danmark er opdelt i, fordi man ikke mere har landsretterne til at korrigere de forkerte afgørelser, der af og til træffes i boligretterne.

Må politiserende embedsmænd spolere forhandlet enighed?

I mere end otte år har de fem organisationer på lejelovsområdet – Danmarks Lejerforeninger, Lejernes LO, Bosam, Ejendomsforeningen Danmark og Danske Udlejere – forhandlet om en sammenskrivning af de to love på lejelovsområdet. Det endte succesfuldt, men det ser ud til at lykkes for boligministeriets embedsværk at ødelægge resultatet.

Af Jakob Lindberg

Lejelovgivningen er noget af det mest komplicerede inden for dansk lovgivning – så kompliceret at kun meget få personer kan prale af at have det fulde overblik over detaljerne og retspraksis. Ingen af disse sidder i Folketinget. Det betyder, at de, som skal vedtage lovene, ikke kan gennemskue, hvad det er, de piller ved. Politikerne er helt afhængige af nogle få embedsmænd.

Invitation

I begyndelsen af dette århundrede besluttede regeringen, at gøre noget ved denne uholdbare situation. Boligministeren lod sine embedsmænd invitere organisationerne til et møde for at finde ud af, om man kunne forenkle lovgivningen. Der blev indkaldt til en stribe møder med deltagelse af alle 5 organisationer. En embedsmand ledede møderne og typisk havde ministeriet sat en yngre medarbejder til at tage referat.

Opgaven var svær, fordi de involverede parter var enige om, at forhandlingerne måtte overholde en særlig grundlov, kommissoriet for forhandlingerne. Det sagde, at der ikke måtte pilles ved den styrkebalance, der i eksisterende lovgivning består mellem lejere og udlejere, juridisk og økonomisk. Kun på den måde kunne man undgå et politisk hundeslagsmål, når sagen senere skulle forelægges folkettingen.

Under forhandlingerne søgte alle organisationerne selvfølgelig at forbedre deres egne medlemmers interesser. Men i denne situation måtte organisationerne lægge deres politiske ambitioner på hylden. Nu gik opgaven ud på at rydde op og forenkle, så borgerne kunne få én lejelov, der var til at forstå i stedet for 2-3 stykker fulde af sort meget indforstået snak.

Forløbet

Forhandlingerne gik i gang, og de fik et overraskende forløb. Efterhånden viste det sig, at samarbejdet mellem organisationerne og ministeriet var problematisk. Specielt var organisationerne utilfredse med de referater, som det i de første faser af forhandlingerne var ministeriets yngstemand der udarbejdede. Referaterne var præget af, at referenten manglede viden om lejeret. Derfor blev referaterne mangelfulde og organisationerne måtte bruge tid på at rette dem, inden man kunne komme videre.

Efter et par år på denne måde meddelte ministeriet, at man ikke mere ville deltage i arbejdet, og søgte at afslutte forhandlingerne samt konstatere sammenbrud. Organisationerne besluttede imidlertid at fortsætte på egen hånd. Det gjorde man så.

Overraskende nok fungerede samarbejdet mellem de fem organisationer mærkbart bedre, end da ministeriets embedsfolk sad for bordenden. Langsomt men grundigt og sikkert arbejdede man sig igennem stoffet, paragraf for paragraf, kapitel for kapitel.

Enighedslisten

Den 29. oktober 2008 efter snesevis af møder kunne man endelig sende et forhandlingsresultat til ministeren som på det tidspunkt var Karen Jespersen. Resultatet var en liste med 57 punkter, som efterfølgende fik navnet „Enighedslisten“.

Organisationerne var med rette stolte af, at det mod alle odds var lykkedes at nå et resultat, som alle fem organisationer kunne stå inde for. I kraft af kommissoriet var man gået uden om de mest konfliktfyldte emner i lejelovgivningen, men alligevel var resultatet epokegørende. Man havde nået målet: En skitse til en samlet lejelov var blevet færdig. Uden at overdrive kunne forhand-

lerne sige, at de havde forhandlet sig frem til den mest gennemgribende ændring af lejelovgivningen siden 2. verdenskrig.

Nu skulle man tro, at ministeriet og regeringen begejstret ville gribe chancen og straks begynde at omforme Enighedslisten til lov. Men sådan kom det ikke til at gå. Langtfra. Ministeren bad organisationerne om yderligere forhandlinger om nye emner, hun ønskede medtaget i en samlet pakke. Dette var tydeligvis blot en manøvre for at forhale processen.

Hvorfor ville regeringen ikke høste den prestige, der er forbundet med at kunne lave århundredets reform af en forældet lovgivning?

Folketingsvalget 1998

I følge kilder tæt på forhandlingerne skyldes det, at Venstre op i gennem 0-erne bevidst lagde boligpolitikken død. For at forstå det, skal vi tilbage til folketingsvalget i 1998, hvor Venstre kort før valget stod til at vinde regeringsmagten, men endte som taber.

I den sidste uge før valget spillede Lejernes LO og Boligselskabernes Landsforening ud med en annoncekampagne, der satte fokus på visse Venstre-politikeres friske udtalelser om at ville liberalisere lejelovgivningen. På det tidspunkt lå der en rapport fra Lejelovskommisjonen, som viste, at huslejerne i den private boligmasse ville stige med i gennemsnit mindst 40 %, hvis huslejen blev givet fri.

Da Venstre indtil da havde været principielle tilhængere af en liberalisering på den private lejelovs område, kunne det ikke udelukkes, at partiet ville gennemføre en sådan liberalisering, såfremt man vandt regeringsmagten. Man var derfor sårbar over for annoncekampagnen, og der er næppe megen tvivl om, at det var denne kampagne,

der til slut fik så mange vælgere til at fravælge Venstre, at flertallet tippede og den socialdemokratiske regering kunne fortsætte.

Kontraktpolitikken

Ved valget i 2001 ville Venstre for alt i verden undgå en lignende situation. Derfor garanterede Anders Fogh Rasmussen at Venstre ikke ville røre ved huslejereguleringen, hvis man vandt regeringsmagten. Det løfte blev holdt ved alle valgene op gennem 0-erne.

For de ægte liberalister i Venstre var løftet ikke populært. Men for Anders Fogh som statsminister var det et effektivt redskab. Man fik "afpolitiseret" boligpolitikken på det private område - og kunne regere uden frygt for skæmmekampagner.

Forhandlingerne mellem lejer- og udlejerorganisationerne passede godt ind i denne strategi. Hvis der kom forslag fra liberalistiske kredse om ophævelse af huslejereguleringen, kunne man henvise til at organisationerne forhandlede - og at man måtte afvente afslutningen på disse forhandlinger, før man begyndte at pille ved lejelovgivningen.

Det var derfor, at Venstre ikke havde nogen interesse i, at forhandlingerne skulle ende - og i følge onde tunges var det derfor, man saboterede Enighedslisten ved at stille kontroversielle nye forslag.

Enigheden holdt

Men man havde undervurderet organisationerne. Det viste sig nemlig at være meget svært at spille dem ud mod hinanden. Forhandlerne havde nu gennem 5 år lært hinanden at kende, og der var opstået et solidt tillidsforhold mellem dem.

Samtidig havde forhandlerne brugt så meget tid på møderne, at de ikke var til sinds at lade deres fælles barn - Enighedslisten - blive revet i stykker. De vidste, at hvis

ministeriets kontroversielle forslag blev draget ind, ville forhandlingerne bryde sammen, og hele arbejdet ville have været forgæves.

Det lykkedes forhandlerne at stå sammen og fastholde et fælles synspunkt: at Enighedslisten var et *hele*. Forhandlerne krævede, at Enighedslisten blev fremsat som lovforslag i den form organisationerne var blevet enige om den.

Socialdemokratisk boligminister

Ved folketingsvalget i 2011 endte 10 år med en Venstreløst regering. Dermed skulle man tro, at der nu ville blæse nye vinde fra ministeriet, som nu kom til at hedde "Ministeriet for by, bolig og landdistrikter". Der var forventninger om, at den nye minister ville kunne skabe liv i boligpolitikken, som havde ligget død hele Venstres 10-årige regeringsperiode. Og der skete da også det, at forhandlingerne mellem de fem organisationer blev genstartet. Denne gang med betydeligt mere kvalificeret sekretariatsbetjening.

Forhandlingerne mellem organisationerne fortsatte altså, og man efterkom ministeriets ønske om, at Enighedslistens forslag skulle konkretiseres i paragrafform, for det flertal af punkterne hvor dette var relevant. Frem til årsskiftet i 2012-13 blev Enighedslisten på denne måde udmøntet konkret på alle de punkter ministeriet havde bedt om det. Det skete i fuld enighed mellem alle fem organisationer, det skete indenfor de tidsfrister der var opsat, og det skete imod alle officielle odds. Ministeriets topembedsfolk havde i månedsvis gået omkring om gjort sig morsomme med bemærkninger om forhandlingerne "de bliver jo aldrig enige...".

Men nu havde de fem organisationer altså bevist det modsatte i praksis, og nu

skulle man da tro det endelig ville rykke, og der ville komme et lovforslag.

Ak nej! Godt nok var regeringens farve den anden, men embedsværket er det samme, og boligpolitikken bliver stadig betragtet som et politisk lavstatusområde. Den nye minister, Carsten Hansen er tydeligvis en engageret politiker, der gerne vil gøre en forskel, når det gælder landdistriktene og de udsatte boligområder. Men han er åbenbart ikke manden, der magter at sætte boligpolitikken højt på regeringens dagsorden. Boligpolitikken har ingen prestige på Christiansborg, og det kan Carsten Hansen tilsyneladende ikke gøre noget ved.

Embedsmændene styrer

Den private lejelovgivning har helt åbenlyst ikke Carsten Hansens primær-interesse. Derfor får hans embedsmænd lov til at styre. Og embedsmændene følger stadig den samme parole som i Anders Foghs regeringstid: "Jo min-

dre der sker på det private lejelovsområde, jo bedre, og lad os for guds skyld bevare den uoverskuelige kompleksitet".

I de første to år af Carsten Hansens ministertid fortsatte fedtspilleriet mellem ministeriet og de fem organisationer. Efter den - for nogle - uventede enighed, genoptog ministeriet så sine splittelsesforsøg.

Slutspillet

I maj 2013 skete der nemlig det, at en ministeriel topembedsmand fremsendte en række helt nye elementer, som ministeriet ønskede skulle indgå i den sidste fase af forhandlingerne. Det var forslag, som enhver med kendskab til området kunne se ville splitte lejer- og udlejerorganisationerne, og det var forslag der klart faldt uden for kommissoriet for forhandlingerne. Derudover var dele af forslagene i modstrid med Enighedslisten.

Et af forslagene var eksempelvis, at der skulle åbnes op

for pristalsregulering af huslejen. Forslaget er uantageligt for lejesiden, fordi det vil ødelægge hele princippet om omkostningsbestemt husleje.

Et andet forslag gik på at fraflytningsregningerne skulle formindskes - et forslag som udlejersiden kan forventes at være imod.

Forslaget om de nye emner kom på et tidspunkt, hvor forhandlingerne om Enighedslisten var færdiggjort. Fuldkomment klar til at blive sammenskrevet af ministeriet til et komplet lovforslag.

De nye emner ministeriet ønskede at presse ind i forhandlingerne, ville udskyde og ødelægge denne færdiggørelse af lovarbejdet - og samtidig var de som tidligere nævnt i modstrid med hele den grundlov om balance, der har båret forhandlingerne frem.

Nu var det nok

To af lejerorganisationerne - Danmarks Lejerforeninger og Bosam - takkede nej til at møde op til forhandlin-

gerne med ministeriet om de nye forslag. Nu var det nok. De ønskede ikke at blive ved med at deltage i et spil, som helt åbenlyst var bestemt til aldrig at blive afsluttet.

De øvrige organisationer sagde ja - ikke til forslagene - men til at mødes med ministeriet.

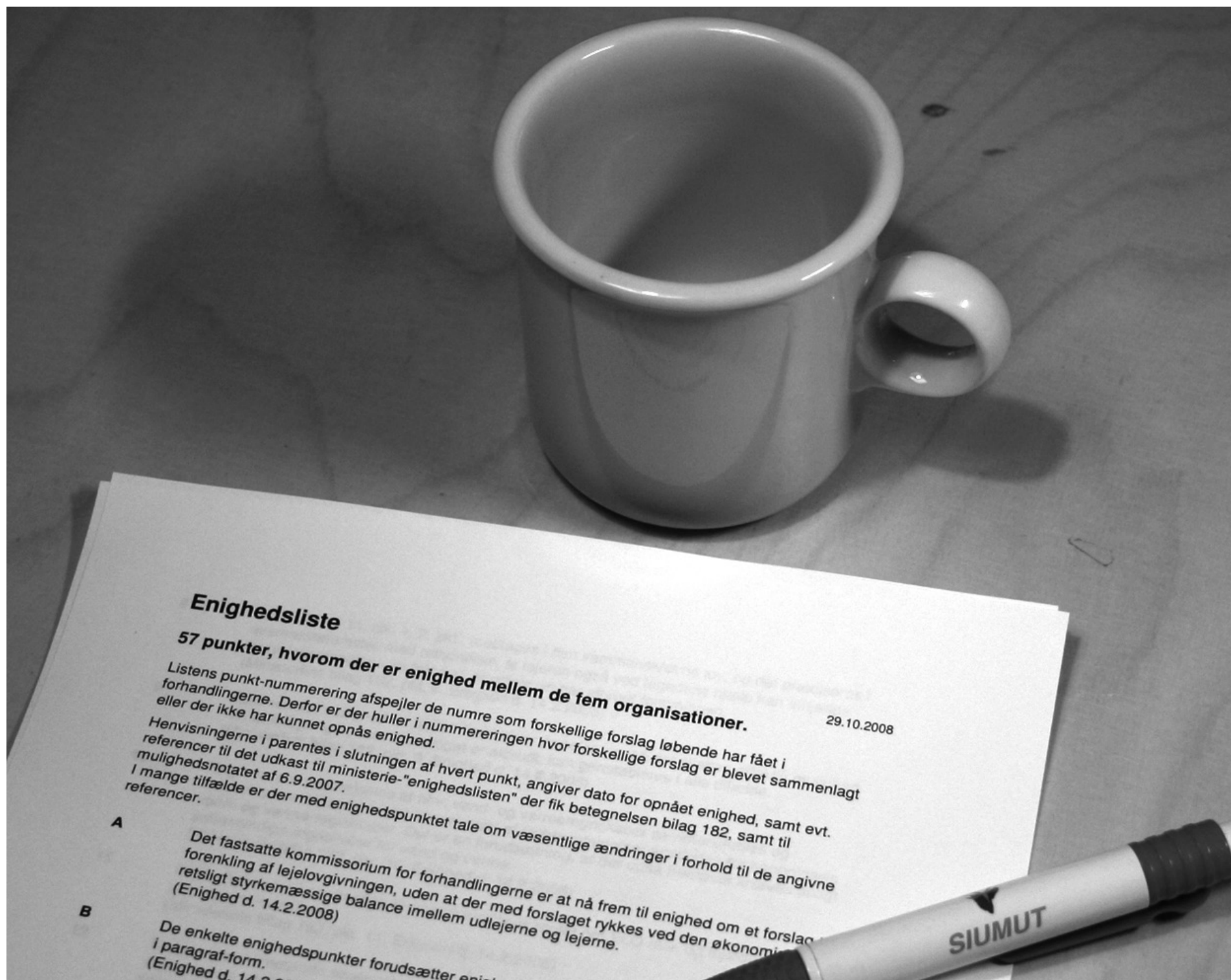
Så fra nu af mødes hver organisation for sig med Carsten Hansen og hans embedsmænd for at tale deres egen sag.

Det blev så muligvis enden på Enighedslisten. Måske lykkedes ministeriets splittelsesforsøg til sidst.

Danmarks Lejerforeningers forhandler, Henrik Stougaard har denne kommentar til situationen:

"Det fremstilles af ministeriet som et sammenbrud, men realiteten er, at alle fem organisationer er enige om det totalt lovgivningklare resultat vi har afleveret. Organisationerne har leveret det der var aftalt, og gjort det til tiden. Nu skulle ministeriet så levere den bebudede sam-

menkskrivning. Da Danmarks Lejerforeninger var til vores seneste møde med ministeriet, d. 23. oktober 2013, fik vi at vide, at ministeriets embedsfolk betragter den bebudede sammenskrivning som en uoverkommeligt stor opgave. - Der har vi måske den egentlige årsag til hele miseren. Men hvis dette virkelig er rigtigt, skulle ministeriet jo aldrig have bedt de fem organisationer om at gå igang med sådanne forhandlinger, endsiges bedt os om at genoptage forhandlingerne her på det seneste. Så i Danmarks Lejerforeninger er vi løftet til et højere niveau af undren. Vi har et spinkelt fromt håb om, at folketingets politikere formår at få noget fornuftigt ud af denne situation. Dermed mener vi naturligvis, at de kan sætte sig igennem og sikre den nødvendige lov-sammenskrivning og fulde gennemførelse af enighedslisten. Men det er absolut sidste udkald nu".

... hvordan er det nu, det er?

Klip fra brevkassen på www.dklf.dk

Nedrivning og genhusning?

? Vi bor til leje i et hus som skal rives ned til fordel for 2 større varehuse. Hvad er der af opsigelsesfrist og skal køberne genhuse os? Hvilke rettigheder har vi i en sådan situation? Udlejer har sagt er der er 1 års opsigelse samt at køber skal finde noget tilsvarende til os. Men vi har også hørt noget om 3 måneders opsigelse samt at de ikke skal genhuse?

! Jeres retsstilling kommer an på flere forhold, som ikke er oplyst i jeres henvendelse.

• Lejeloven giver en udlejer mulighed for at opsiges en lejer, hvis ejendommen skal nedrives (lejelovens § 83, stk. 1, litra b). Det er en betingelse at udlejer dokumenterer at ejendommen skal nedrives. Ejeren skal altså sende lejer kopi af relevante papirer, fx en nedrivningstilladelse fra kommunen.

Et nedrivningsprojekt kræver en tilladelse fra kommunen (byggeloven). Hvis der nedrives en bolig kræves også en tilladelse fra kommunen (boligreguleringslovens § 46). I den forbindelse kan kommunen stille visse betingelser, herunder at udlejer sørger for genhusning eller sørger for at tilbyde lejer en erstatningsbolig. Hvis projektet er en del af en byfornyelsesbeslutning, vil enten udlejer eller kommunen normalt også være forpligtet til at genhuse lejerne (byfornyelsesloven). Pligt til at tilbyde lejer en erstatningsbolig kan også påhvile udlejer i henhold til lejeloven, nemlig hvis der bliver en anden lejlighed ledig i samme ejendom eller hvis der efter ombygning/genopførelse sker udleje af lejligheder (lejelovens § 85). Hvis projektet er en følge af ekspropriation, vil kommunen være forpligtet til at genhuse lejerne (lejelovens § 85 a).

Opsigelse skal i alle tilfælde ske skriftligt, og opsigelsen skal indeholde visse oplysninger for at være gyldig (lejelovens § 87).

I lejelovens § 86, stk. 2, står der, at opsigelsesvarslet ved nedrivning er tre måneder.

I har som lejere en god mulighed for at forhandle jer til en tilfredsstillende løsning. I kan nemlig gøre indsigelse mod den opsigelse, I får. Det betyder, at udlejer skal indbringe sagen for boligretten, før han kan tvinge jer til at flytte. Hvis I taber sagen i boligretten, kan I anke til landsretten, og først hvis I også taber i landsretten kan I blive tvunget til at flytte.

En sådan proces ved domstolene tager som regel mindst 1-2 år. I al den tid kan køberen ikke komme i gang med at nedrive ejendommen og opføre de nye varehuse. En udsættelse på op til to år kan blive så bekostelig for køberen, at han formentlig hellere vil indgå et forlig med jer om frivillig fraflytning. Ved sådanne forligsforhandlinger kan I stille krav om genhusning, erstatning for flytteudgifter mm.

Meld jer ind i en lejerforening og få bistand.

Med venlig hilsen,
Jakob Lindberg

Lejerforeningerne under Danmarks Lejerforeninger

Find dem på internettet:

<http://dklf.dk/index.php/lejerforeninger>

Nyt køkken

? Findes der regler for, om man kan få nye køkkener i lejerboliger, hvor køkkenet betales af lejer over huslejen. Ikke kollektivt, men individuelt.

Mit boligselskab siger nej det kan man ikke, men ved fra andre boligselskaber, at det godt kan lade sig gøre

! Du har ret. Det kan lade sig gøre, men reglerne kan ikke læses direkte i loven. Der er imidlertid klar retspraksis for at udlejer (boligselskabet) kan tilbyde følgende til deres lejere.

1) udlejer installerer køkkenet og betaler for anskaffelsen, f.eks. 50.000 kr.

2) lejer betaler en månedlig husleje-forhøjelse, som beregnes individuelt og lægges til den normale husleje. Sædvanligvis står denne betaling på en særskilt linje på huslejeopkrævningsen med betegnelsen, "Tillæg for forbedring"

3) Forbedringstillægget udregnes som ydelsen på et kreditforeningslån på 50.000 kr, med et tilbagebetalingstid på enten 10 eller 20 år.

4) Udlejer giver af og til et tilskud til anskaffelsessummen, idet udlejer sparere vedligeholdelse af det gamle køkken. Det betyder at forbedringstillægget skal beregnes ud fra et lavere beløb end 50.000 kr (f. eks. 40.000).

Dit boligselskab kan også indføre sådan en ordning. Du kan stille forslag om det på et afdelingsmøde.

Med venlig hilsen,
Jakob Lindberg

... hvordan er det nu, det er?

Klip fra brevkassen på www.dklf.dk

Tidligere lejers efterladte ting

Hej
 Jeg bor et sted, hvor udlejer/varmemester mildest talt er ineffektive. Vi har boet her i ca. et halvt år, før jeg opdager, at der følger en garage/kælderrum med lejligheden - hvilket er en positiv overraskelse. (Det stod ikke på lejemålets annonce, og blev heller ikke nævnt for mig ved afhentning af nøgler, men det står i toppen af vores kontrakt)

Men da min kæreste og jeg gik ned for at tjekke hvordan den så ud, opdagede vi at den stadig var fyldt med ejendele (møbler, maling osv.). Der står på vores kontrakt, at garage nr. 3 er en del af lejemålet, så er ikke i tvivl om, at det er vores. Men hvad gør jeg mht alle de ting der står i rummet?

Det skulle ikke undre mig, hvis min udlejer bare har 'glemt' at tjekke om rummet var ryddet - kan jeg bede dem gøre noget ved det efter så lang tid?

Ja, det kan du. Du betaler leje for kælderrummet, og så skal det være til rådighed. Skriv et brev til udlejer og giv dem en uge til at få ryddet rummet.

Hvis der ikke sker noget kan i prøve at indbringe sagen for huslejenævnet. I nogle tilfælde kan man få huslejenævnet til at behandle en sådan sag, selv om den ligger i udkanten af huslejenævnets kompetenceområde. Hvis det sker kan man anlægge sag ved boligretten.

Meld dig ind i en lejerforening og få bistand. Lejerforeningen kan også vurdere om din leje er for høj, hvilket den ofte er i den privat udlejningssektor.

Med venlig hilsen,
 Jakob Lindberg

Uventet elregning

Vi blev opsagt for 2 år siden, men har nu fået en regning fra det gamle lejemål. Vi flyttede den 1 oktober 2012 og får nu regning fra den gamle udlejer? Kan han forlange det i gennem elselskabet TREFOR?

Hvis der havde været tale om en regning på istandsættelse efter jeres fraflytning, ville det helt klart være for sent for udlejer. Man skal sende krav om istandsættelse senest 14 dage efter fraflytningen.

Men det drejer sig tilsyneladende om noget elektricitet, som I måske ikke har betalt. Sådanne krav forældes først efter 3 år. Det kan være, at udlejer eller TREFOR har fortabt sit krav, fordi de har udvist passivitet.

Søg rådgivning herom hos en advokat, evt advokatvagten i den kommune hvor I bor.

Med venlig hilsen,
 Jakob Lindberg

Vedligeholdelse af træværk ved vinduer

Er det lejer eller udlejer der har ansvaret for vedligeholdelse af indvendig og udvendig af træværk ved vinduer?

Den udvendige vedligeholdelse påhviler næsten altid udlejer. Dette gælder også vinduerne *udvendigt*.

Med hensyn til vedligeholdelse af vinduerne *indvendigt*, afhænger det af lejekontrakten.

Hvis man ikke har nogen lejekontrakt, gælder lejelovens regler om vedligeholdelse. I så tilfælde er det udlejer, der har den indvendige vedligeholdelse, både af træværk, vægge og lofter.

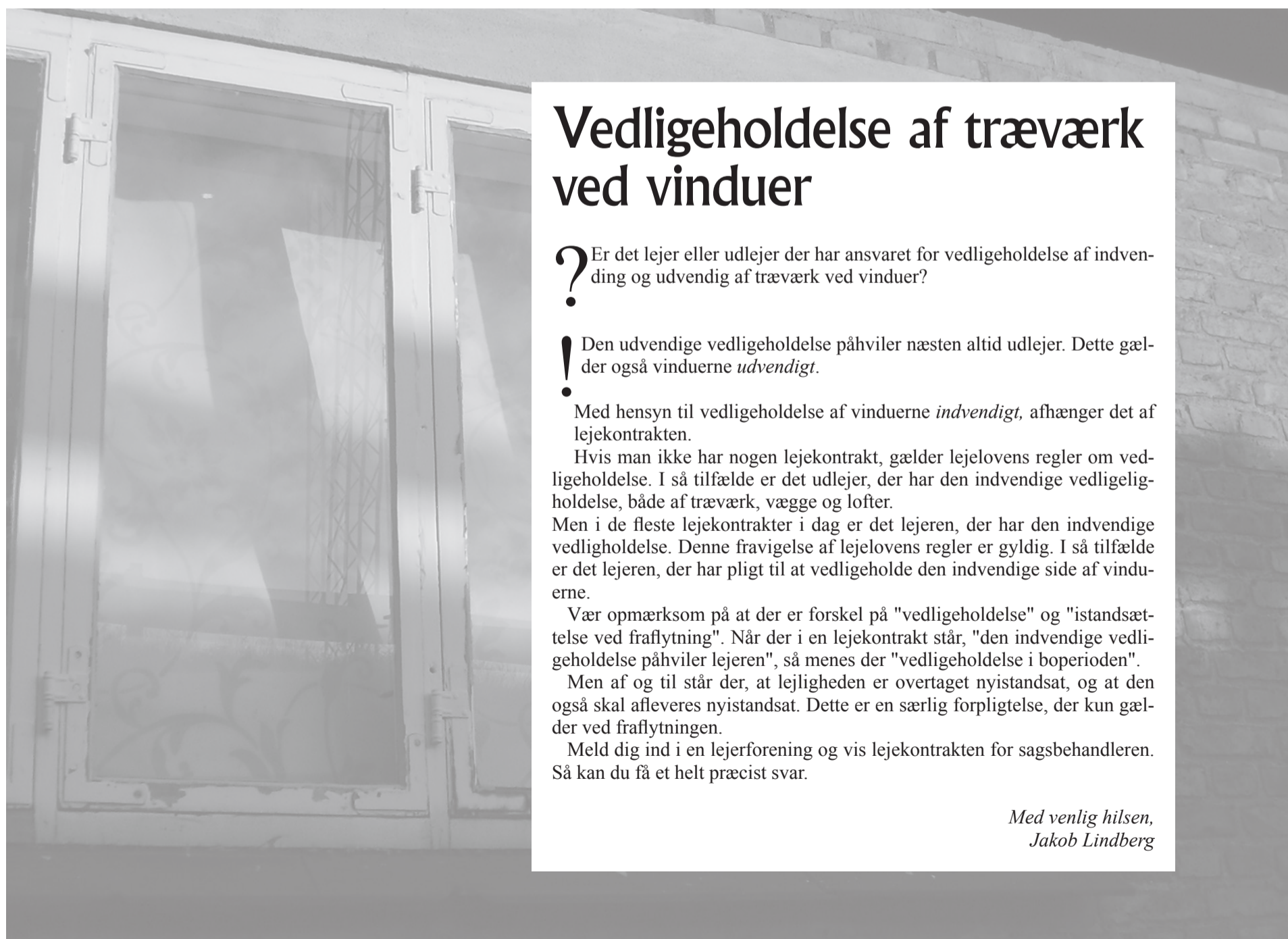
Men i de fleste lejekontrakter i dag er det lejeren, der har den indvendige vedligeholdelse. Denne fravigelse af lejelovens regler er gyldig. I så tilfælde er det lejeren, der har pligt til at vedligeholde den indvendige side af vinduerne.

Vær opmærksom på at der er forskel på "vedligeholdelse" og "istandsættelse ved fraflytning". Når der i en lejekontrakt står, "den indvendige vedligeholdelse påhviler lejeren", så menes der "vedligeholdelse i boperioden".

Men af og til står der, at lejligheden er overtaget nyistandsat, og at den også skal afleveres nyistandsat. Dette er en særlig forpligtelse, der kun gælder ved fraflytningen.

Meld dig ind i en lejerforening og vis lejekontrakten for sagsbehandleren. Så kan du få et helt præcist svar.

Med venlig hilsen,
 Jakob Lindberg

Sygdomstegn i det almene

Intet samfund er perfekt. Der heller ikke nogen sektorer i det danske samfund, som fungerer helt, som de skal. Der findes inkompetence, svindel og magtmisbrug overalt. Derfor er der heller ikke noget overraskende i, at man kan finde uretfærdigheder i den almene boligsektor begået i beboerdemokratiets navn. Men det er vigtigt at alle råber op, når noget er galt

Af Jakob Lindberg

Der er ingen, der har noget overblik over, hvordan beboerdemokratiet egentlig har det i Danmark. Det er også vanskeligt at danne sig noget totalt billede. Der findes knap 1000 almene boligorganisationer med ca. 11.000 afdelinger registreret i Landsbyggefondens database, og den almene sektor omfatter mere end 500.000 husstande. Derfor findes ikke én sandhed om beboerdemokratiets tilstand men mange.

Demokrati på skrømt

Et af sygdomstegnene finder vi, når beboerdemokratiet kun er et pænt dække over nogle skruppelløse spekulanter.

Randersegnens Boligforening var i princippet en almen boligorganisation, der havde til formål at opføre og drive almene boliger i de små landsbyer i Randers Kommune. I virkeligheden var boligforeningen et dækselskab for en privat entreprenør. I samarbejde med en lokal bank og en række håndværksmestre på egnen blev der opført boliger, som blev belånt med afdragsfrie lån, en finansieringsform, der er bandlyst inden for det almene byggeri.

Det skabte en lokal boligboble, som brast, da banken krævede lånene indfriet. (Hele denne skandale er beskrevet i dette blad nr. 66 fra foråret 2012, som kan læses på dklf.dk)

Beboerdemokratiet slog ikke fejl. For det blev aldrig virkeliggjort. Det eneste demokratiske islæt i Randersegnens boligforening var de 4 beboere, der lod sig vælge til boligforeningens bestyrelse. Efter alt at dømme var de blot sagesløse brikker i forretningsførerens spil. Som tak for deres indsats er de nu blevet stævnet af konkursboet med krav om erstatning på 20 mio. kr.

(Læs andetsteds i bladet mere om skandalen i Randersegnens Boligforening.)

Beboerdemokratiet og den kommunale amatørisme

Et andet sygdomstegn dukker frem i de tilfælde, hvor kommunalbestyrelser i deres iver efter at skaffe boliger til kommunen begynder at lege bygherrer. Det ender nogen gange galt, fordi de pågældende borgmestre og kommunale embedsfolk er amatører på feltet og forsømmer byggestyringen.

Et godt eksempel på dette er Samsø Ældreboligselskab, hvis eneste afdeling Skoleparken i Brundby for nylig blev solgt på tvangsauktion efter en betalingsstandsning. Sagen er blevet omtalt gennem mange artikler i dette blad gennem de

sidste 5 år.

På grund af kommunens uduelighed blev Skoleparken født med omfattende byggesjusk, som der efterfølgende skulle rettes op på. Endvidere var opførelsesomkostningerne så høje, at lejlighederne efterhånden ikke kunne lejes ud.

Beboerdemokratiet fungerede. Afdelingsbestyrelsen og de beboervalgte medlemmer af organisationsbestyrelsen gjorde deres pligt. En kort periode var de herrer i eget hus, og det lykkedes dem i en kort periode at få alle lejligheder udlejet, hvilket aldrig var lykkedes for de professionelle administratorer. Deres eneste fejl var, at de stillede krav om, at der skulle rettes

op på de bygningsmæssige mangler, og derfor blev de kørt over.

Da de beboervalgte blev for kritiske blev de sat under administration af kommunalbestyrelsen. Desværre var de såkaldte professionelle administratorer fra Boligkontoret Danmark lige så uduelige som kommunalbestyrelsen. Resultatet var at bebyggelsen blev solgt for en slik til den lokale godsejer på Samsø.

Beboerdemokrati og pampervælde

Dette sygdomstegn er alvorligt fordi det opstår når beboerdemokratiet ødelægges indefra.

Vi finder det, når de beboervalgte afdelingsformænd glemmer, hvem der har valgt dem, og overskrider deres beføjelser. De

mest politisk potente afdelingsformænd, er som oftest dem, der bliver valgt til organisationsbestyrelsen i den lokale boligorganisation. Her får deres pampergen frie udfoldelsesmuligheder.

Et eksempel på dette er Lejerbo i Køge, hvor organisationsbestyrelsen har misbrugt deres magt til at nedlægge ejendomsfunktionærstillingerne ude i de enkelte afdelinger. Læs om denne sag i artiklen, „Ringen“.

Beboere behandles som får

En variant af pampervældesymptomet finder vi, når afdelingsbestyrelserne bliver så egenrådige, at de ikke tåler kritik på afdelingsmøderne. Hvor denne sygdom findes, viser det sig som nedlæthed hos afdelingsbestyrelsesmedlemmerne over for de almindelige beboere. I tilspidsede situationer får det afdelingsbestyrelsen til at tromle hen over beboerne, som ulovligt - bliver frataget muligheden for at stille ændringsforslag eller lignende. Læs mere herom i artiklen, fra Skovparken i Køge

Når samarbejde bliver til misbrug

Det sidste sygdomstegn finder vi når det lykkes kommunerne at læsse sociale opgaver over på afdelingerne beboere. I 2009 opfandt man begrebet „Styringsdialog“, dvs. en samarbejdsproces mellem organisationsbestyrelserne og de kommunale forvaltninger. Der er flere og flere tegn på, at denne styringsdialog nu bruges af kommunerne til at lade de almene lejere betale for at løse kommunale opgaver.

Læs om denne fare i artiklen: „De sociale viceværter“

Privat eller alment – hvad er bedst?

I denne artikel beskrives fordele og ulemper ved det almene byggeri i forhold til det private. Konklusionen er, at trygheden og selvbestemmelsesretten er en væsentlig værdi ved det at bo alment.

Af Jakob Lindberg

Den almene boligsektor i Danmark er på mange måder enestående i verden. Mange europæiske lande har boligformer, der ligner dvs. boliger, der er skabt som et alternativ til den private boligsektor med det formål, at frembringe lejeboliger, som almindelige mennesker kan betale. Det som først og fremmest gør den danske model enestående er *beboerdemokratiet* eller rettere sagt beboernes muligheder for at få indflydelse på dagligdagen i deres bebyggelse.

Men hvad adskiller den private udlejning fra den almene udlejning i Danmark. Lad os gennemgå de væsentligste ligheder og forskelle.

Forskel i lejens størrelse

I dag er det svært at afgøre, hvilken af de to boligformer, der er den dyreste. Det afhænger helt af, hvordan man foretager sammenligningen. Det afhænger også af den geografiske faktor. I det følgende gennemgår jeg lejeniveauet i hovedstadsområdet. I provinsen bortset fra Odense og Århus - er niveauet lavere.

Sammenligner man det *ældre almene byggeri fra før 1970* med det tilsvarende private byggeri, hvor der er omkostningsbestemt leje, er der formentlig ikke nogen væsentlig forskel i lejens størrelse gennemsnitligt set. I begge sektorer ligger lejeniveauet på mellem 400 og 600 kr pr kvadratmeter årligt (det svarer til henholdsvis 2.700 og 4.050 kr om måneden for en gennemsnitslejlighed på 81 kvadratmeter).

Dette gælder for boliger, der ikke er væsentligt moderniserede. Moderniserede lejligheder koster mere i begge boligformer.

I byggeriet fra *perioden 1970-1991* er der heller ikke nogen væsentlig forskel i lejen i de to boligformer. Igen sammenligner vi det almene byggeri med privat byggeri, der har omkostningsbestemt leje. Sædvanligvis ligger lejeniveauet på mellem 700 og 1000 kr pr kvadratmeter (ca 4.700 kr/måned ca.6.700 kr/måned for 81 m2). Det sto-

re spring i lejeniveauet i forhold til perioden før 1970 skyldes først og fremmest højrente-perioden i 1970-erne, som pressede lejen væsentlig i vejret i begge boligformer.

I byggeri opført efter 1991 er der gennemgående et noget højere lejeniveau og en større spredning inden for det private udlejningsbyggeri end indenfor det almene. I det almene byggeri ligger huslejen typisk mellem 900 - 1200 kr. pr kvadratmeter årligt (ca 6.000 kr/måned ca. 8.100 kr/måned for 81 m2). mens det ikke er udsædvanligt at nyt privat udlejningsbyggeri har en husleje der er højere end 1.500 kr. pr. kvadratmeter årligt (ca. 10.100 kr. pr. måned)

Endelig må man tage i betragtning, at der i det private udlejningsbyggeri er mange udlejere, der tager en ulovlig høj leje. Selv i det ældre byggeri fra før 1970 er det ikke udsædvanligt at udlejere opkræver f.eks. 1.500 kr. pr. kvadratmeter årligt, selv om den omkostningsbestemte leje kun er det halve

Man kan altså ikke sige at lejen i det almene byggeri altid er lavere end i det private udlejningsbyggeri. Men huslejen varierer ikke så meget og de meget høje huslejer findes i det private udlejningsbyggeri.

Tryghed

Lejelovgivningen er kompliceret i begge boligformer. Det almene byggeri er dog omfattet af et væsentligt mere omfattende regelsæt end det privat byggeri. Den tætte regelstyring giver højere tryghed for lejerens i det almene byggeri, fordi det forhindrer den almene udlejer i at lave særbestemmelser i lejekontrakterne

Hovedprincippet den almene lejelov er, at alle aftaler og bestemmelser, der ikke udtrykkeligt er nævnt i loven, er forbudt, mens det i den private lejelov er omvendt. Her er det tilladt at aftale hvad som helst, med mindre det udtrykkeligt er

forbudt.

Når det gælder opsigelse og ophævelse er både de almene lejere og de private lejere godt beskyttet. I begge boformer gælder det, at man som regel kun kan miste sin lejlighed i to situationer:

- hvis man ikke betaler husleje til tiden
- hvis man overtræder husordenen ved støj og lign.

De private lejere har dog den ulempe, at deres lejemål kan opsiges hvis udlejeren selv ønsker at flytte ind i lejemålet. Desuden kan der aftales tidsbegrænset udlejning i privat udlejningsbyggeri, hvilket er forbudt inden for alment byggeri.

De almene lejere har derudover en (lidt) større tryghed i lejemålet end de private lejere.

Demokrati og medindflydelse

Med hensyn til denne faktor er der stor forskel på de to boformer

I det *private udlejningsbyggeri* er det udlejeren, der bestemmer næsten alt. Ganske vist findes der i lovgivningen bestemmelser om beboerdemokrati. F.eks. har lejerne ret til at fastsætte en husorden. De har også ret til at få en række specifikke oplysninger i forbindelse med varsling af huslejestigninger, og hvis udlejer ikke giver dem

Men bortset fra dette har reglerne om beboerdemokrati i privat udlejningsbyggeri mest karakter af „varm luft“, dvs. at det ikke har nogen konsekvenser for udlejeren at overtræde dem.

I det *almene byggeri* er reglerne om beboerdemokrati langt mere omfattende. Den vigtigste rettighed er, at lejerne skal godkende ændringer i budgettet før en huslejestigning kan varsles. Dette skal ske på årlige afdelingsmøder, hvor alle lejere har ret til at møde frem og stemme.

Det er også på afdelingsmøderne at lejerne vælger repræsentanter til afdelingsbestyrelsen og repræsentantskabet. Efterfølgende er det repræsentantskabet, som vælger organisationsbestyrelsen, som er den øverste myndighed i boligorganisationen (boligselskabet)

Alle væsentlige beslutninger, der berører afdelingerne, skal forhåndsgodkendes af lejerne på afdelingsmøder.

Som lejer har man som lejer af en almen bolig også ret til at foreslå nye ting, f.eks. investeringer i nye vaskemaskiner eller andre fællesfaciliteter, og man har ret til at

foreslå bedre service i form af mere personale. Forslagene skal behandles, og de skal gennemføres, hvis et flertal på afdelingsmødet godkender dem.

Denne initiativret og beslutningskompetence findes ikke i privat udlejningsbyggeri.

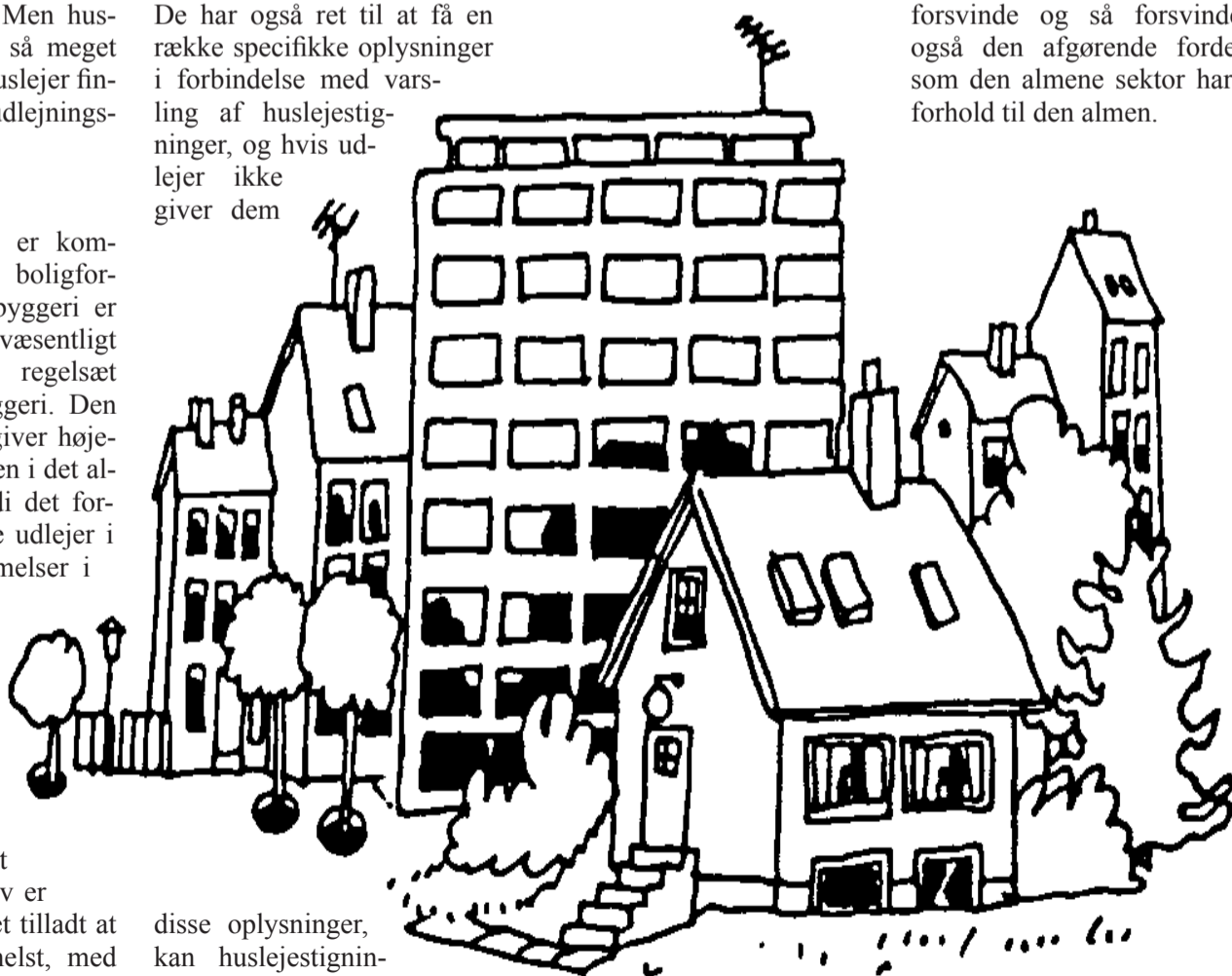
Risikoen

Som det kan ses af ovenstående er der ikke nogen synderlig stor fordel ved at være almen lejer frem for privat lejer, når det gælder huslejens størrelse og trygheden i boligen.

Men når det gælder beboerdemokrati og medindflydelse er der stor forskel. Det er først og fremmest beboerdemokratiet, der har gjort den almene sektor i Danmark verdenskendt.

Det forudsætter dog, at de demokratiske spilleregler bliver overholdt først og fremmest af afdelingsbestyrelserne og lederne af boligorganisationerne. det er dem, der skal føre beslutningerne ud i livet.

Hvis lederne ser stort på spillereglerne og saboterer beboerdemokratiet, så kan tilliden blandt lejerne hurtigt forsvinde og så forsvinder også den afgørende fordel, som den almene sektor har i forhold til den almen.

disse oplysninger, kan huslejestigningen bortfalde.

Konkursen i Randersegnens Boligforening

Retsopgøret er nu gået i gang, efter at hovedafdelingen i Randersegnens Boligforening 8. december 2011 blev erklæret konkurs. Første sag startede op ved Retten i Århus 19. november 2013, og endte med et klart nederlag til sagsøger, Østjydsk Bank, som havde stævnet nogle af boligforeningens afdelinger for ialt ca. 37 mill. kr. plus renter. Nu har banken anket dommen til landsretten.

Af Ole Kragelund

For godt to år siden, den 8. december 2011, blev hovedafdelingen i en almen boligorganisation for første gang i Danmarkshistorien erklæret konkurs. Det skete med et konkurs-dekret fra Skifteretten i Randers, som samtidig udpegede først én kurator (advokat Poul Reesen Stenstrup) og et par uger senere en kurator mere efter anmodning fra Østjydsk Bank (Chr. Jul Madsen).

Østjydsk Bank kræver 37-40 mill. kr. fra afdelinger i Syddjurs og Randers kommuner

Konkursen er nu begyndt at udløse flere forskellige retssager. Den første blev afviklet over tre fulde dage ved Retten i Århus (byretten) den 19., 20. og 21. november 2013. Og de tre juridiske dommere afsagde 21. januar 2014 en enig dom:

„*Thi kendes for ret: Sagsøgeren, Afdeling 72, Randersegnens Boligforening, frifindes. De sagsøgte afdelingerne 01, 02, 7, 37, 51 og 89, Randerssegnens Boligforening, frifindes.*

Sagsøgeren, Østjydsk Bank A/S, skal kvittere og aflyse følgende ejerpantebrev: (her opremses ialt 6 ejerpantebrev med et samlet beløb på 60,1 mill. kr.)

Inden 14 dage skal sagsøgeren til de sagsøgte i sagsomkostninger betale 1.250.000 kr.“

Sagsøgeren, som i denne sag var Østjydsk Bank A/S, tabte altså sin sag totalt ved Retten i Århus. Eller som vi sagsøgte advokat, Asger Larsen, siger til BL-journalist Jørn Nyvang: „Vi vandt 120 procent!“

Pantebrevene

Mest interessant for mig som lejer - og som tilhører i retssalen alle tre dage (19.-21. november) - var dét med pantebrevene. For ganske vist

gav Retten Østjydsk Bank besked på at annullere 6 ejerpantebrev på ialt 60,1 mill. kr. Men dette tal udgør blot halvdelen af de 122.258.023 kr. som banken havde taget pant for i vore lejeboliger. Pant-tagningen var primært foretaget i sommeren 2011, kort før konkurs-stormen trak op over Paderup.

Banken havde fået tinglyst ialt 17 ejerpantebrev med en samlet hovedstol på 122.258.023 kr. Heraf lå de godt 74 mill. kr. i Randers Kommune og godt 34 mill. kr. i min Syddjurs Kommune. Resten gjaldt Norddjurs med 8 mill. kr., Mariagerfjord med 3,8 mill. kr. og Favrskov med 1,5 mill. kr.

Som sagt slettede Århusdommen kun 6 af de 17 pantebrev. Og kun 60,1 mill. kr. ud af de 122.258.023 kr. Hvad banken nu vil gøre - eller undlade at gøre - med de sidste 11 pantebrev på ialt 62.158.023 kr., fortøner sig i det uvisse. Men mon ikke lejere i Randers og omegn gør klogt i at følge med de næste mange måneder - fx på disse to hjemmesider: beboerbladet.dk og blboligen.dk. Begge blade, Beboerbladet og Boligen, redigeres og udgives af BL (tidligere Boligselskabernes Landsforening), både deres papir-udgaver og på internettet. Det er også på blboligen.dk, man kan finde Århus-dommen og dens præmisser i fuld ordlyd, alle 35 sider.

Dommen til Landsretten

Østjydsk Bank har anket dommen til Vestre Landsret, oplyser Retten i Århus i en mail 19. februar. Hvornår og hvordan sagen vil blive gennemført ved Landsretten i Viborg eller Århus vides ikke. Læs mere herom i kommende numre af dette blad og/eller på Beboerlistens hjemmeside. Foruden BLs blade og hjemmesider: beboerbladet.dk og blboligen.dk.

Lejerne er gidsler

Min egen fornemmelse er, at vi lejere og vore afdelinger er taget som gidsler. Af banken. Og som andre gidsler må vi håbe, at „nogen“ - én eller anden med en tyk tegnebog - vil frikøbe os snarest muligt.

For vore afdelinger - og dermed vore boliger - kan næppe forvente at blive overtaget af en anden boligorganisation, før Østjydsk Banks pantebrev er væk. Altså ikke kun pantebrevene på 60,1 mill. kr., som Retten i Århus fjernede med sin dom 21. januar 2014. Men også de resterende pantebrev på godt 62 mill. kr. (helt præcist: 62.158.023 kr.)

Boligministeriet bestemmer

Og da ingen af vore afdelinger har nogen afdelingsbestyrelse - og aldrig har haft det - må initiativet vel komme fra BL og/eller Landsbyggefonden. Som har samme direktør og bor i samme hus tæt på Rådhuspladsen i København.

BL og Landsbyggefonden - og deres advokat, Asger Larsen - vil derfor nok være den eneste „nogen“, der kan redde os ud af vores nuværende gidseltagning. Ved at overbevise staten/boligministeriet om nødvendigheden heraf.

For i praksis styres Landsbyggefonden fuldstændig af boligministeriet, fik jeg bekræftet på Folkemødet på Bornholm i juni 2013. Her spurgte jeg BLs direktør, Bent Madsen, og boligminister Carsten Hansen, om muligheden af at få nogle millioner ud fra Landsbyggefonden til betrængte afdelinger. Og svaret fra dem begge var klart som sommersonnen uden for boligministeriets folke-møde-telt:

Landsbyggefonden har ikke selv en klingende mønt - det er alene Carsten Hansen, der er „kassimester“, bekræftede de fra panelet overfor den jyske folkemøde-spørger.

Næste retssag startede op ved Retten i Randers 5. februar 2014. Den fortsatte hele næste dag og bliver genoptaget 19. marts kl. 9,00 - hvor alle og enhver kan gå ind som tilhører.

Retssag mod Randers kommune

Sagen ved Retten i Randers skyldes en stævning fra de to kuratorer mod Randers Kommune. Kort fortalt vil de to kuratorer have Randers Kommune til at indbetale ca. 1,7 mill. kr. til konkursboet - underforstået: for at de to kuratorer kan få noget mere salslær til sig selv. Konkursboet er eneste mulige kilde til kurator-salærer, ifølge konkursloven.

Randers Kommune afviser at skulle betale de ca. 1,7 mill. kr., som skyldes honorarerne til AAB-forretningsfører Anders Rønnebro og hans hjælpere tilbage i november og december 2011 - dengang Randers Kommune havde lavet aftale med Rønnebro om at udfærdige en analyse og samtidig være midlertidig ene-chef for Randersegnens Boligforening. At regningerne løb op i 1,7 mill. kr. skyldes også, at Rønnebro følte sig nødsaget til at købe en omfattende og kostbar advokatbistand fra Holst Advokater til at udrede de mange spegede tråde og det kaotiske bogholderi i Randersegnens Boligforenings hovedkontor i Paderup.

Kassen blev tømt

Både Rønnebro og de to involverede Holst-advokater - der alle tre optrådte i Retten i Randers 5.-6. februar, dels som vidner, dels som sagsøgte - havde modtaget deres fulde honorar fra Randersegnens Boligforening få timer før hovedorganisationen blev begæret konkurs 8. december 2011. De havde været opmærksomme på, at vi lejere den 6. december skulle indbetale ca. 5,6 mill. kr.

i december-husleje, så den 7. december var der penge i kassen til at betale honorarerne....

Begæringen om konkurs blev fremsat af Anders Rønnebro og afleveret 8.12. i Skifteretten i Randers, der som forventet afsagde konkurs-dekretet og indsatte advokat Poul Resen Steenstrup som kurator for konkursboet.

Kommunen kautionerede

Konkursboets kuratorer - inklusive advokat Chr. Jul Madsen, der af Skifteretten blev indsat som kurator den 21. december 2011, efter anmodning fra Østjydsk Bank - stævner Randers Kommune med krav om såkaldt omstødelse af udbetalingen af honorar til Rønnebro og Holst den 7. december 2011.

Omstødelse kan foretages 3 måneder bagud fra en konkurs-fristdato. Det kan fx gælde udbetalingen af ca. 1,7 mill. kr. dagen før konkurs-dekretet. Når kuratorerne nu kræver, at Randers Kommune skal betale de 1,7 mill. kr. er det primært fordi, Randers Kommunes daværende borgmester og kommunaldirektør havde underskrevet en selvskyldner-kaution som led i kommunens skriftlige aftale med AAB-direktør Anders Rønnebro.

Ole Kragelund er lejer i Afdeling 72 i Randersegnens Boligforening / RandersBolig og medlem af Randers Lejerforening

Hvem bliver sorteper, når sagerne slutter?

I enhver konkurs drejer det sig om at placere ansvar. Forfatteren beskriver i denne artikel det komplicerede magtspil, der foregår i retssystemet. Han peger på, at nogle af taberne kan blive de lejere, der ulykkeligvis lod sig vælge til boligforeningens bestyrelse, og som derved kan blive gjort medansvarlige.

Af Ole Kragelund

Under retsmødet 5.-6.2.2014 bemærkede undertegnede tilhører bl.a. følgende ved at lytte til de mange vidner og parter, der udtalte sig:

Hvorvidt Rønnebro også ville begære alle afdelingerne konkurs, foruden hovedafdelingen, dét blev først afgjort aftenen før det aftalte møde i Skifteretten i Randers kl. 09 den 8. december 2011. Og Rønnebro's beslutning om kun at lade begæringen omfatte hovedafdelingen - og nul afdelinger - dét blev først oplyst til Randers Kommunes advokat, Henrik Qwist, da han nogle minutter før retsmødet løb på en anden advokat (fra Holst Advokater) „på trappen“. Her bekræftede Rønnebro's advokat, at de underskrevne konkursbegæringer vedr. hver enkelt afdeling var blevet efterladt „hjemme på kontoret“ i Århus. Så det alene var hovedafdelingen.

Når afdelingerne slap for

konkurs-begæring 8. december 2011, skyldtes det åbenbart primært nogle intensive telefonsamtaler, som Rønnebro og især en Holst-advokat havde ført 7. december. med Landsbyggefondens juridiske rådgiver, advokat Asger Larsen. Denne havde overbevist Århus-advokaten og Rønnebro om, at Landsbyggefonden i fremtiden KUN ville kunne yde støtte til afdelinger, der ikke var omfattet af en konkurs.

Selvrådige embedsmænd

Det var åbenbart magtpåliggende for de involverede embedsmænd på Laksetorvet [rådhuset i Randers Kommune / red] at holde sagens alvor væk fra byrådet - og væk fra byrådets økonomiudvalg - så længe som muligt. Embedsmændene, anført af direktør Lene Andersen, ville åbenbart selv prøve at klare problemerne i november-december 2011. Så vidt muligt uden at inddrage Bjarne Overmark og de andre medlemmer af byrådet og dets

9-mand store Økonomiudvalg.

Ingen fejl i rapporten

Ingen havde indvendinger mod kvaliteten af dén rapport, som Anders Rønnebro 7.12.2011 afleverede til Randers Byråd - en rapport på et halvt hundrede sider plus en serie omfattende og grundige bilag. Ikke én kunne pege på én eneste fejl i analysen under de to dages retsmøde i februar. Ej heller var der en eneste kritik af dét arbejde, som Rønnebro og hans „hjælper“ havde udført på anmodning fra Randers Byråd.

Sagen handler åbenbart „kun“ - eller mest - om, hvem der skal betale regningen, altså de ca. 1,7 mill. kr. Og HVIS Randers Kommune bliver dømt til at betale, forsøger kommunen at videre-sendende mest muligt af regningen til AAB (v/ direktør Anders Rønnebro) og til Holst Advokater. Kommunens krav mod Århus-folkene føres som en såkaldt ad-citations-sag, dvs. som en

„tilknytnings-sag“. Dét betød i praksis, at retssagen i Randers fremstod ekstra kompliceret og mudret for os ikke-jurister. Bl.a. skulle advokat Henrik Qwist hele tiden have to modsatrettede kasketter på under sagen - både som advokat for sagsøger mod Århus-folkene OG som advokat for sagsøgte Randers kommune. I begge roller var Qwist hele tiden sekunderet af direktør Lene Andersen - men fik også støtte af et par fremtrædende embedsmænd, bl.a. vidnerne Lars Peter Salhøj og tidl. jurist i afdelingen, Mona Blumensaadt Andersen.

Hovedsagen starter i Vestre Landsret

Nok for nu om sagen vedrørende regningen på 1,7 mill. kr. Nok for nu, fordi sagen jo først slutter 19. marts og derefter formentlig bliver anket videre til Vestre Landsret. Men også „nok for nu“, fordi der trods alt er tale om „pebernødder“ i dén sag.

Altså hvis man sammen-

ligner med dén dobbelt-sag, som først starter op i Vestre Landsret om et års tid. Det er sagerne, hvor de to kuratorer har stævnet bl.a. Randers Kommune, Randers Bolig, Randersegnens tidligere forretningsfører Svend Aage Nielsen - OG hver enkelt af de 7 medlemmer af bestyrelsen for Randersegnens Boligforening.

De to kuratorer kræver 20 mio. kr. fra hvert enkelt medlem af bestyrelsen

Hvert enkelt bestyrelsesmedlem afkræves i stævningen en erstatning på 20 mill. kr. Det gælder også ex-viceborgmester Steen Bundgaard, Randers, og de to andre politikere, der var udpeget til bestyrelsen af de to kommunalbestyrelser i Norddjurs og Syddjurs.

Lejere stævnes

Kravet om 20 mill. kr. til konkursboet/kuratorerne gælder også hver af de 4 lejere, der havde ladet sig vælge til hovedbestyrelsen, bl.a. ex-formanden Anette Press, der optrådte som vidne i Retten i Århus 20. november 2013.

Hvilken juridisk støtte - og hvilken forsikrings-dækning - disse bestyrelsesmedlemmer får, véd jeg ikke. Men jeg håber, de hver for sig får tildelt en advokat af samme format som Asger Larsen, der førte sagen i Århus i overbevisende stil.

For mig at se må det være en påtrængende opgave for BL/Landsbyggefonden at friholde disse 4 bestyrelsesmedlemmer for erstatningskrav, der ligger over, hvad de måtte kunne få fra et forsikrings-selskab. På samme måde som BL/Landsbyggefonden før retssagen i Århus havde lovet at holde os lejere og vore sagsøgte afdelinger skadesløse

Ole Kragelund er lejer i Afdeling 72 i Randersegnens Boligforening / RandersBolig og medlem af Randers Lejerforening

Manipulation førte til ansættelse af social vicevært

Beboerne i en almen afdeling i København blev holdt i uvidenhed om oprettelsen af en stilling som social vicevært, da de vedtog afdelingens budgetter både i 2012 og 2013.

Af Jakob Lindberg

Den økonomiske krise har i de sidste 5 år bevirket en kraftig vækst i antallet af udsættelser af lejere. Det er et voldsomt personligt problem for de lejere, der bliver udsat for det, men det er også et problem både for de boligafdelinger, hvor udsættelserne sker. Som regel følger der en regning med for boligafdelingen i form af mange måneders huslejegæld og istand-

I en ny rapport fra 22. nov. 2013 fremhæves de økonomiske konsekvenser af hjemløshed og husvildhed med teksten:

”Hvis borgeren opholder sig på herberg eller krise-center får kommunen en udgift på op mod 2.500 kr. per døgn...”

”Udgiften til opholdet af afledte udgifter skal betales af Københavns Kommune ifølge reglerne om mellemkommunal refusion.”

Dyr ordning

Det er også sket på Nørrebro, hvor Lars Vestergaard bor i en afdeling af KAB. Der er tre mindre afdelinger, inkl. en stor ældreboligafdeling, gået sammen om at ansætte en social vicevært. Det er øjensynligt sket på initiativ af KAB, og godkendt af tre afdelingsbestyrelser, men afvist af de 3 øvrige!

De samlede udgifter til den sociale vicevært – inkl. kontorudgifter mm. - er

Manglende information

Beboerne i Lars Vestergaards afdeling blev først klar over, at den sociale vicevært, var ansat, da vedkommende blev præsenteret på et beboermøde i maj 2013

Efter almenboliglovens § 37, skal sådanne ordninger godkendes af afdelingsmødet. Det blev det ikke i dette tilfælde.

KAB henviser til at beløbet var indarbejdet i det budget, som beboerne godkendte på et afdelingsmøde i september 2012; men der blev ikke fremsat noget forslag om ansættelsen af den sociale vicevært. Ingen af de tilstedeværende mødedeltagere kan huske noget om, at det blev omtalt.

Det blev heller ikke angivet i en note til budgettet, at denne nye udgift indgik i budgettet.

Det fik Lars Vestergaard til at klage til det kommunale tilsyn. Klagen fik følgende ordlyd:

Vedr. regelstridig oprettelse og ansættelse af Social Vicevært i

AKB 204/ KAB 1024

Under henvisning til Bek. om sideaktiviteter § 19 stk. 1, Sidste punkt, anmoder jeg Tilsynet om at kræve aktiviteten bragt til ophør omgående, og afdelingens udgifter tilbagebetalt af selskabet.

Den sociale viceværts opgave i AKB 0204 / KAB 1024 svarer i alt væsentligt til de opgaver, der dels er beskrevet i Lov om social service kap. 15-16 §§ 81-98 (se nedenfor) og dels beskrevet i BL & KL's fælles vejledningspjece: „Begrænsning af udsættelser – i samarbejde mellem kommuner og boligorganisationer“ side 17, (se nedenfor) som kommunale opgaver.

Bekendtgørelse om sideaktiviteter; § 19 stk.1 (se nedenfor) sidste punkt angiver en betingelse, som må betragtes, som et forbud mod denne aktivitet:

Det er en forudsætning, at der ikke er tale om løsning af

en kommunal opgave.

Lovgivningens ånd og bogstav er at boligselskaberne skal underrette kommunernes socialforvaltninger om sociale problemer og forestående fogedsager, mens det er kommunernes pligt at handle.

Ikke omvendt!

Under henvisning til Bek. om sideaktiviteter § 19 stk.1 sidste punkt, anmoder jeg Tilsynet om at kræve aktiviteten bragt til ophør omgående, og afdelingens udgifter tilbagebetalt af selskabet.

Venligst

Lars Vestergaard

Hvorfor

Alt taler for, at ordningen udspringer fra inspektøren for den store ældreboligafdeling, som har fået den nærmeste kollega til at overtale 2 ud af 5 naboafdelinger til at medvirke til at betale for den pågældende medarbejder.

Ordningen er aftalt uden de menige beboeres vidende.

Afvisning

Klagen til tilsynet førte ikke til det ønskede resultat. Tilsynet afviste Lars Vestergaards klage med disse ord:

”Tilsynet har modtaget referat af afdelingsmøde i afdeling 1024 Jagtvej den 17. september 2012, hvoraf det fremgår, at budgettet for 2013, herunder udgiften til en social vicevært, enstemmigt vedtages. Samtidig vedtages den medfølgende lejeregulering. Referatet er vedlagt denne skrivelse.

På baggrund af ovenstående er det tilsynets vurdering, at almenboliglovens § 37, stk. 2 er overholdt i forbindelse med ansættelsen af den sociale vicevært.”

Utilfreds med afgørelsen

Lars Vestergaard er ikke tilfreds med afgørelsen og agter at gå videre.

- Lige nu overvejer jeg om den elendige sagsbehandling skal ankes til statsforvaltningen og eller tages op politisk med medlemmer af borgerrepræsentationen, udtaler han

sættelsesudgifter ved fraflytning.

Såfremt den udsatte lejer er en husstand med børn betyder det også store udgifter for kommunerne, fordi familien skal genhuses et andet sted.

Københavns Kommunes Socialforvaltning har i en undersøgelse fra sept. 2011 anslået, at en udsættelse kan betyde tab for afdelinger og selskab omkring 100.000 kr. og for kommunen omkring 200.000 kr.

Sociale viceværter

Det er derfor i alles interesse, at begrænse udsættelserne. Det har ført til, at nogle boligselskaber er begyndt at ansætte de såkaldte ”sociale viceværter”.

En social vicevært, er en social sagsbehandler eller lignende, som har til opgave at vejlede lejere om hvordan de kan undgå at komme så langt bagud med huslejen, at de risikerer udsættelse fra deres bolig.

ca.788.000 kr. Hvis man fordelte denne udgift på beboerne i de 3 afdelinger giver det en årlig udgift til hver beboer på ca. 1020 kr.

Udgiften til den hemmeligholdte ansættelse kan ikke forklares med tab på fraflyttere, da der i 2012-13-14 kun afsættes 150.000 kr. årligt til disse tab. Udgiften er langt større end de samlede forventede tab på udsatte og fraflyttere.

Generalforsamling

Amager Lejerforening afholder ordinær generalforsamling

Tirsdag den 15. april 2014 kl. 19.00

Amager Lejerforenings kontor, Amager Fælledvej 4, Butikken

Forslag til dagsorden:

1. Valg af dirigent og referent.
2. Bestyrelsens beretning
3. Regnskab.
4. Kontingentforhøjelse.
5. Indkomne forslag
6. Valg af bestyrelse, revisorer og suppleanter.
7. Eventuelt.

Efter Amager Lejerforenings vedtægter skal forslag, som ønskes behandlet på generalforsamlingen, være formanden i hænde senest 5 dage før generalforsamlingen bliver afholdt.

På generalforsamlingen har foreningens enkeltmedlemmer 1 stemme pr. husstand. De tilsluttede lejerforeninger og beboerrepræsentationer har 1 stemme for hver påbegyndt 5 medlemmer, dog højst 5 stemmer

Med venlig hilsen

På bestyrelsens vegne, Arne Johansen, formand og Klaus Willer, bestyrelsesmedlem

Udlejer har pligten til at bekæmpe væggelus

Landsretten satte tingene på plads: en lejer kan kun pålægges ansvaret for bekæmpelsen, hvis han har udvist uforsvarlig adfærd

Af Jakob Lindberg

I efterårsnummeret 2013 af dette blad beskrev vi en sag fra Køge, hvor en lejer fra Køge havde fået sin tilværelse ødelagt gennem et helt år på grund af angreb af væggelus. Lejeren måtte fraflytte sit lejemål, og der venter nu et retsligt efterspil om erstatning for ødelagt indbo mm.

Også andre steder i landet giver angreb af væggelus anledning til retssager om ansvaret for bekæmpelsen af væggelusene. En ny dom fra Østre Landsret kan være god at få forstand af.

Sagsforløbet

En lejer af en lejlighed i en mindre ejendom i København konstaterede i begyndelsen af 2010, at der var væggelus i lejemålet. Lejeren havde fremlejet et værelse til en forsker, der var udlænding. Forskeren havde været på juleferie i sit hjemland. I

marts 2010 blev han og hans kæreste angrebet af noget, de troede var eksem. I maj måned fandt de væggelus i værelset.

Lejeren klagede til udlejer, som ikke foretog sig noget. De var medlemmer af LLO, som rådede dem til selv at få sprøjtet mod væggelusene. Der blev sprøjtet 4 gange og bekæmpelsen blev bekostet af lejeren.

Angrebene fortsatte. Sagen blev indbragt for huslejenævnet, som påbød udlejer at foretage bekæmpelse indenfor en tidsfrist. Få dage efter fristens udløb i september 2010 kom U selv i lejligheden for at sprøjte mod væggelusene.

Senere blev et professionelt skadedyrsfirma bestilt til at foretage sprøjtning både i ejerens lejemål og ovenboens. Firmaet sprøjtede flere gange i vinteren 2010-11. Derefter ophørte væggelusangrebene.

Boligretten

Lejerne anlagde i 2011 sag an i Københavns Byret for at få dækket deres udgifter til væggelusbekæmpelsen. Boligretten frifandt imidlertid udlejeren for ansvar. To af dommerne lagde vægt på at angrebet af væggelusene var startet i det værelse, som lejeren havde fremlejet til forskeren, mens der ikke var konstateret væggelus andre steder i ejendommen.

Væggelusene måtte derfor være kommet ind i ejendommen i forskerens bagage efter dennes juleferie i sit hjemland. Disse dommere fandt derfor, at det var lejeren, der skulle betale for bekæmpelsen.

En dommer fandt det ikke bevist, at væggelusangrebet kun havde fundet sted i lejeren lejemål og ville derfor give lejeren medhold.

Landsretten

Lejeren ankede til lands-

retten, som kom til det modsatte resultat efter en grundig fortolkning af lejelovens § 19. I den står der, at .."Udlejeren skal holde ejendommen og det lejede forsvarligt vedlige". Landsrettes dommere studerede forhistorien bag denne bestemmelse. Helt frem til 1979 fandtes der en udtrykkelig bestemmelse i loven, hvorefter udlejer havde pligt til at foranstalte udryddelse af væggelus.

Denne bestemmelse gled ud af lovens tekst ved en lovændring i 1979. Af bemærkningerne til denne lovændring skrev folketinget, at der ikke var tilsigtet nogen ændring af retstilstanden. Derfor konkluderede landsretten, at der også uden direkte lovpåbud må påhvile udlejer at bekæmpe væggelusene.

Landsretten tog også stilling til lejrens eventuelle ansvar. I lejelovens § 25 står der at lejeren er ansvarlig for skader på det lejede, der skyl-

des uforsvarlig adfærd fra lejerens side. Dette gælder også en fremlejer, som lejeren har lejet ud til.

Men landsretten fandt det ikke bevist, at det var lejeren eller forskeren, der havde medbragt væggelusene. Men selv om det eventuelt skulle være forskeren, der havde medbragt væggelusene, fandt landsretten det ikke bevist, at det var sket ved "uforsvarlig adfærd". Derfor fik lejeren medhold i sagen og udlejeren dømt til at betale for bekæmpelsen.

Kilde: Østre Landsrets dom af 18. oktober 2013, refereret fra Tidsskrift for Bygge- og Boligret (TBB 2014.66).

Lejeren var repræsenteret af advokat Henrik B. Jensen

Det er næsten for meget

Kære dagbog, nu skriver jeg til dig på ny
 Det' en simpel beretning om nød
 om en ganske almindelig mand fra min by
 som nu lever på smalkost og brød.
 Hans pension røg i spåner, da banken gik ned
 han mistede alt, hvad han ejed'
 Dem, som snød, fik bonus og skred!
 Det var næsten for meget

Denne mand fik et tip om en mægtig fidus
 fra sin hjælpsomme bankkonsulent,
 som fortalte: "En formue bundet i hus
 det er ulønsomt, inkompetent"
 Det var bedre i aktier at lade dem stå
 Man loved', hans penge blev plejet
 Der var kursgevinster at få
 Det var næsten for meget

Førhen bo'de han lækkert med udsigt til fjord
 i en villa med åben kamin
 Han var velsitueret med fod under bord,
 Jamen nu er han nærmest til grin
 Til sin hund og sin kat har han knap og nap rum,
 for skuret han bor i er lejet
 Han fik smæk, fordi han var dum
 Det var næsten for meget

Mel: Ulandsvisen
 Tekst: Fandens oldemor

Der nu er gået 5
 år siden Roskilde
 Bank kollapsede.
 Kollapset mar-
 kerede den danske
 boligbobles bristen.
 I den anledning
 bringer vi Fandens
 Oldemors vise om
 den uheldige danske
 boligejer.

Nye medlemmer

Vi opfordrer alle vore medlemmer til at hjælpe med at styrke.
 Lejerforeningen. Vis eller giv bladet til interesserede, flere blade
 kan rekvireres. Blanketten herunder kan bruges til indmeldelse.

Jeg indmelder mig hermed i Lejerforeningen:

Navn:

Adresse:

Postnummer og by:

Indsendes i kuvert til Amager Lejerforening
 Amager Fælledvej 4, butikken, 2300 København S.

Skriv til os !

Vi modtager meget gerne indlæg fra
 læserne. - Debatindlæg, artikler, digte, m.
 m. m... Hvis man har mulighed for det, vil vi
 være taknemmelige for, at man også sender
 sit indlæg på diskette; med oplysning om
 PC-formatet; eller som e-post.
 (Adresserne ses på side 2).